

धैर्य तीच मे बाई सबूरी। सांडू नको तिजला दूरी
 पडतां केव्हांही जडभारी। हीच परपारी नेईल ॥ ५३ ॥
 पुरूषांचे पौरुष ती ही सबूरी। पाप ताप दैन्यता निवारी।
 युक्तिप्रयुक्ती आपत्ति वारी। बाजूस सारी भय भीती ॥ ५४ ॥
 सबूरी सद्गुणाची खाणी। सव्दिचाररायाची हे राणी।
 निष्ठा आणि ही सख्या बहिणी। जीव प्राण दोर्धीसी ॥ ५५ ॥
 सबूरीवीण मनुष्यप्राणी। स्थिती तयाची दैन्यवाणी।
 पंडित असो का मोठा सद्गुणी। व्यर्थ जिणे हिजवीण ॥ ५६ ॥
 श्री साईसच्चरित अध्याय १९

बाबांच्या भक्तांनाही ह्याबाबत अनेक अनुभव आले व येतात.

असावे निर्मळ श्रद्धाबळ। वदी प्रज्ञेचे बळ प्रबळ।
 सबूरीची जोड अढळ। परमार्थ सबळ तयाचा ॥ १९२ ॥
 श्री साईसच्चरित अध्याय २३

हे तत्व लक्षात घेऊन जे भक्ती करतात त्यांना गुरूप्रेम अवश्यमेव मिळते.

ह्या दृढ विश्वासानेच नारायणरावांनी आपल्या मित्राला वृश्चिकदंश झाल्यानंतर बाबांच्या
 छबीसमोर लावलेल्या उदबत्तीची रक्षा आयत्यावेळी उदी न सापडल्यामुळे ती उदीच आहे
 असे मानून लावली व साईनाममंत्राचा जप केला त्यायोगे त्यांची वेदना शमली.

नानासाहेब चांदोरकरांच्या कन्येला असह्य प्रसूतीव्यथा होत असता रामगीरबुवाच्या
 हस्ते उदी व आरती पाठवून तिचे क्लेश बाबांनी दूर केले.

कासवी जसे केवळ निजदृष्टीने आपल्या पिलांचे रक्षण करते त्याचप्रमाणे श्रद्धा व
 सबूरीने वागल्याने परमेश्वर भक्ताचे मनेप्सित पूर्ण करतो. वक्ता जरी साक्षात बृहस्पती
 असला तरी अंध व्यक्तिला हत्तीचे वर्णन ऐकवून त्याला हत्ती कसा दिसतो हे संपूर्णपणे
 साकारतेने कळविता येत नाही त्याचप्रमाणे श्रद्धा आणि सबूरीच्या विवेचनाबाबतही म्हणावेसे
 वाटते की ती प्रत्यक्ष अनुभवावीच लागते.

म्हणून श्रोत्यांस हीच प्रार्थना। करूनि साईप्रति वंदना।
 आपणाचि आपुला अनुभव घ्यावा। इतुकेचि माना भव्दच ॥ २२ ॥
 येथे नाही तकाचे काम। पूज्यभाव व्हावा प्रकार।
 नलगे बुद्धिचापत्योक्रम। पाहिजे परम श्रद्धाळु ॥ २२९ ॥
 श्रद्धाविहीन केवळ तार्किक। वादोन्मुख आणि चिकित्सक।
 तमा न संत ज्ञान संम्यक। शुद्ध भाविक ते पाहिजे ॥ २२९ ॥
 श्री साईसच्चरित अध्याय ३५

श्रीबाबांचा लाडका सूरदास

— सौ. उषा अधिकारी

सावित्री सदन, वंदर रोड,

मु.पो. रत्नागिरी जि. मिथुर्गा

श्रीबाबा शिरडीत आले. थोडे स्थीरस्थावर झाले. गोरगरिबांना मोफत औषधोपचार करू लागले. लोकांचे आजार बरे झाले. श्रीबाबांचे चमत्कार पाहून श्रीबाबा हे साधे हकीम नसून प्रत्यक्ष अवतार आहेत हे लोकांना पटू लागले. श्रीबाबांची कीर्ती दूरवर पसरू लागली. नाशिक जिल्ह्यात सिन्नर नजिक असलेल्या खेड्यात डोळ्यांची माथ आली. या साथीत खूप मुले माणसे सापडली पण लक्ष्मण आंबार्जा आबारे नावाचा एक मुलगा या साथीत सापडून त्याला जो त्रास झाला त्याला तोंडच नाही. त्याच्या डोळ्यातून अखंड पाणी गळे. असह्य वेदनांनी तो व्याकुळ होई. त्याची आई गरीब बापडी. लोक सांगतील ती औषधे करित होती पण उपयोग होत नव्हता. होता होता दिव्याचा व सूर्यप्रकाशही दिसेना. आता काय करावे! गरीब माऊलीला आपल्या एकुलत्या एक लेकराचे कसे होणार ही काळजी पडली. पण ज्या ईश्वराला दीनदुखळ्यांची काळजी आहे तो कुणाच्या तरी रूपाने योग्य सल्ला देतोच. एका गृहस्थाने त्या बाईला मुलाला घेऊन शिरडीस जायला सांगितले. "सध्या शिरडीत एक अवलीया वास करून आहे, तो उत्तमप्रकारे औषधोपचार करतो किंवा त्याच्या उदीने आणि कृपा प्रसादाने कोणताही आजार बरा होतो तेव्हा प्रयत्न करायला काय हरकत आहे?" असे तो म्हणाला. इतके उपाय झाले तेव्हा हा पण करून पहावा म्हणून ती बाई आपल्या मुलासह शिरडीस आली. त्यावेळेला सभामंडपाचे काम सुरू होते. वार गुरूवार होता. श्रीबाबांचा दरवार गच्च भरून गेला होता. व्याकुळ झालेल्या मुलाने श्रीबाबांच्या परमकोमल पायावर डोळे टेकले. त्याच्या अंध डोळ्यातून श्रीबाबांच्या पायावर अश्रूंचा अभिषेक झाला. श्रीबाबांनी त्याचे मस्तक प्रेमाने थोपटले व अल्ला अच्छा करेगा म्हणून आशीर्वादही दिला. श्रीबाबांनी त्याच्या मस्तकावर हात ठेवताच त्याचा डोळ्याचा ठणका कमी झाला. पाणीही गळायचे थांबले. त्यामुळे भक्तीभावाने तो दर गुरूवारी शिरडीस जाऊ लागला आणि श्रीबाबांना 'आई' म्हणून हाक मारू लागला. मनापासून भक्ती सुरू झाल्याने त्याला प्रकाशाची थोडी तिरीपही दिसू लागली.

काही दिवस गेले आणि कुणीतरी त्याच्या आईच्या मनात विकल्प निर्माण केला. सदर गृहस्थ म्हणाला, "अग वेडे, डॉक्टरकडे जायचं सोडून त्या फकिराच्या नादी कशाला लागलात? सहा महिने हा तिकडे जा ये करतोय. काही फरक आहे का? अग अशा नुसत्या दर्शनाने त्याचे डोळे बरे झाले असते तर या नगर जिल्ह्यातच नव्हे तर इतर ठिकाणीही कुणी आंधळे राहिले नसते. तेव्हा तू त्या फकीराचा नाद सोड आणि मुंबईला जे.जे. हॉस्पिटलमध्ये नेऊन त्याला दाखव" भोळ्या बाईला हे पटले. मुलाच्या मनात नसतानाही ती त्याला घेऊन जे.जे. हॉस्पिटलला गेली. ही दोषे जायला

निघाली तेंव्हा त्या मुलाच्या अंगावर मोठे मोठे फोड उठले. त्याला त्याच्या वेदना झाल्या आपण चुकतोय हे पटले पण आईपुढे त्याचे काही चालेना. मुकाट्याने तो डॉक्टरांना सामोरा गेला. त्यांनी एक तासभर त्याची कसून तपासणी केली पण याला कधीही दृष्टी येणार नाही असा निष्कर्ष सांगितला. मायमाऊलीला फार वाईट वाटले. मुलाला घेऊन ती घरी आली. लक्ष्मणाला मात्र काही वाटले नाही. त्याने मनाशी निश्चय केला की आता कुणी काही सांगितले तरी श्रीबाबांचे चरण सोडून कुठेही जायचे नाही. मग दृष्टी येवो अगर कायमची जावो. मनाशी निश्चय झाल्यावर अंमलात आणायला किती उशीर? तो आता एकटाच शिरडीत आला. सारखा श्रीबाबांच्या जवळपास राही. माधुकरी मागून त्यावर पोट भरी. श्रीबाबाही त्याला काहीना काही देत असत. आपले बाबा आपले परमदैवत आहे तेच आपल्याला बरे करतील आज ना उद्या आपणाला दिसू लागेल हा त्याचा विश्वास होता म्हणून तो बाबांच्या पुढे सावलीसारखा फिरे. बाबा, बाबा हा ध्यास त्याने घेतला होता. श्रीबाबांना आपण एकदा प्रत्यक्ष डोळे भरून कधी पाहू असे त्याला झाले होते. औषध काही नव्हते. एक बाबांचा अखंड सहवास आणि बाबांनी तोंड धुऊन पडलेले पाणी घेऊन डोळ्यांना लावणे हा उपाय चालू होता. एक महिना असे करताच थोडे थोडे दिसू लागले. आता तर श्रीबाबांवरचा विश्वास अधिकच वाढला. श्रीबाबा एक दिवसाआड चावडीत जात असत. एका सायंकाळी भक्तगण बरेच जमलेले होते त्यात लक्ष्मणही होता. श्रीबाबांनी त्याला पाहिले ते उठले त्याच्याजवळ गेले आणि त्याच्या छातीवर दोन्ही हातांनी जोरात थाप मारली. लोकांना बाबा हे काय करताहेत ते कळेना पण तो क्षण लक्ष्मणाच्या भाग्याचा होता. त्याचे सगळे जीवन उजळून टाकणारा होता. बाबांची थाप छातीवर पडली मात्र लक्ष्मणला स्वच्छ दिसू लागले. श्रीबाबांची मनोहारी, उंचीपुरी देखणी मूर्ती पहाताच त्याचा आनंद गगनात मावेना. अष्ट सात्विक भाव जागृत होऊन डोळ्यातून अखंड अश्रुधारा वाहू लागल्या. श्रीबाबांच्या परमकोमल चरणाला मिठी मारताच त्याला अखंड अपूर्व शांतीचा लाभ झाला. श्रीबाबांचा आशीर्वाद, त्यांची कृपा यामुळेच आपणाला दृष्टीचा लाभ झाला या विचाराने तो मनोमन बाबांना परमेश्वर मानू लागला.

त्याला दृष्टी आल्यावर लोकांनी पुन्हा आपल्या आईकडे जायचा सल्ला दिला पण त्याने तो मानला नाही. श्रीबाबांचे आपली आई आहे, जीवनभरचा तोच एकमेव आधार आहे त्यांना सोडून कुठेही कधीही जाणार नाही असे त्याने निश्चय सांगितले. उलट दृष्टी आल्यावर पंपावर पाणी उपसायचे काम तो करू लागला. कुणीही काही काम सांगो हा कधीच नाही म्हणत नसे. श्रीबाबांच्या नावाने भक्तगण पार्सल पाठवीत त्यांची ने-आण करण्याचे काम तो आनंदाने करी. हे करताना तो कुणाचीही मदत घेत नसे. जे कुणी काही देईल त्यावर तो आपला उदरनिर्वाह करी. तो पूर्वी आंधळा असल्याने लोक त्याला सूरदास या नावाने हाक मारीत.

तो रोज भक्तीभावाने, श्रद्धेने श्रीबाबांची प्रार्थना करी. ही प्रार्थना करण्यात हेतु जरूर असे. पण तो काहीही न मागण्याचा. उलट मनात एवढेच म्हणायचे की असाच श्रीबाबांचा

नित्य सहवास लाभू दे आणि असेच प्रेम मिळावे ही मागणी असे.

सूरदास गरीब होता. साधा भोळा होता. श्रीबाबांच्या कृपेने दृष्टी आली तरी ते शेफारून गेला नाही. हलकीसलकी कामे त्याने हसतमुखाने केली. श्रीबाबा त्याची भक्ती जाणून होते. एकांतात तो आपली भजने आळवून म्हणतो हे श्रीबाबा जाणून होते. त्याचे कष्ट, त्याची वागणूक यावर श्रीबाबा खूष होते. त्यांची समाधी होईपर्यंत त्यांनी त्याला अपूर्व प्रेमाने सतत आपल्या सात्रिध्यान ठेऊन परमेश्वराचा अखंड सहवास त्याला दिलाच त्यावर अकृत्रिम प्रेम केले आणि त्याला भक्तश्रेष्ठ मंडळीत वरच्या दर्जावर नेऊन वसवले. आणि 'माझा जो जाहला काया वाचा मनी तयाचा मी ऋणी सर्वकाळ' ही उक्ती सार्थ करून दाखवली. मला असं म्हणावसं वाटतं की —

“धन्य साईदास नित्य गीत गाई प्रभु साईराम प्रियतम आई
नितांत तयाची श्रद्धा जाणुनी प्रभु साई त्यासी जवळी घेई ॥

बाबांची वीट

डॉ. सुमन खानवीलकर
बाँव पून राड
लोणावळा (पश्चिम)

वीट छोटसा शब्द आहे. पण त्याची महती मोठी आहे. अ हं! घाबरण्याचे कारण नाही. आपण पाहूया तर खरे कोणती कोणती महती आहे ती.

हे पहा एकवीत दीड वीत लांबी ६ ते ८ बोटे रूंद चार ते पाच बोटे उंचीची ही वस्तू साध्या माती पासून बनवलेली एका अडाणी कुंभाराने नंतर तिला जाळली भाताच्या कोंड्यात असा हिचा जन्म झालेला.

हिचा उपयोग, घरे, देवळे, तलाव थंडगी समाधी बांधण्यासाठी केला जातो. हिच्यावर जेवणसुद्धा शिजवले जाते. स्वतः जळते पण दुसऱ्याला आश्रय देते. म्हणून काही बाबा तुम्ही हिला तुमच्या सहवासाचा लाभ दिलात. कारण तुमच्या सहवासाचा लाभ घेणारात हिचा मोठा वाटा आहे. रात्रभर झोपताना ती तुमच्या उशाशी असायची. बाबा काही एवढे प्रेम करत होता. तुम्ही तिच्यावर सांगाल कां मला?

अग वेडे पोरी ती माझी स्फूर्तीदायीनी होती. तिलाच विचार ती सांगेल तुला सारे!

काय तरीच काय बाबा सांगता. हे बघा हसलात असेच करता नेहमी. वीट आणि ती कधी कुणाशी बोलली आहे का?

बोलेल बेटा बोलेल विचारून तर पहा.

अग तुला काय वाटले मी बोलणार नाही. छे बाबांच्या सहवासात राहून मला इतकी शक्ती प्राप्त झाली नसती तर नवल! हे बघ बाराची आरती होतेना तेंव्हा बघ जाऊन द्वारकामाईत आरती सुरू झाली की इकडे घंटा नाद सुरू होतो नि लगेच तेथे असलेला कुत्रा वर तोंड करून भुंकू लागतो. कोणी सांगितले त्याला आरती सुरू झाली म्हणून पण बाबांना मानवंदना देत असतो तो. हो ग हो मीपण बरेच वेळा हे पाहिले आहे द्वारकामाईत.

हे बघ मला बाबांकडे येऊन बरीच वर्षे झाली. जन्म झाला कोणा कुंभराकडे उद्धार झाला बाबांकडे. एका महात्म्याने मला हाता घेतली, आणि त्याचा शिष्य जो तुमचा आवडता त्याच्या अंगावर मला फेकली व त्याने मला जवळ केली त्याचा सहवास मी उपभोगत असतानाचा आनंद कसा सांगू? वर्णन करताच येत नाही मला. पण तुला एक गुपीत सांगते या मोठ्या देहापेक्षा माझ्या नावात फार मोठे रहस्य आहे. ते रहस्य सर्वांना माहित व्हावे यासाठी माझा साईनाथ सतत मला जवळ ठेवत असे.

इकडे बघ तुझे लक्ष बाबांकडे. मी बोलते ते नीट ऐक. वीट याचा दुसरा अर्थ असा की नकोसे होणे, नको नको वाटणे, मनाला कंटाळा येणे, एकाद्या गोष्टीची उबग येणे, कीळस येणे, डोळ्यासमोर नको वाटणे, मन तृप्त झाले तरी कधी परत परत घ्यावे लागते तेंव्हा कंटाळा येणे नको वाटणे आसक्ती सुटणे.

आता हा शब्द कुठे वापरला तर योग्य होईल? जीवन सुखी होईल? पाहूया तुम्ही या संसारी जीवनात इतके रमून गेला आहात की या शब्दाची तुम्हाला आठवणच नाही नि आठवण झाली तरी नको तेथे होते. संसाराच्या हावेमुळे संसारामुळे नव्हे माणूस परमार्थाला मुक्ततो संसारातल्या गोष्टींचा वीट येत नाही. वासनांचा वीट येत नाही. लोकनिदा, व्यसन यांचा वीट येत नाही. त्यामुळे माणूस या संसारात अडकून पडतो. आणि परत परत जन्म मरणाच्या फेऱ्यांत अडकतो. जन्म मरणाच्या फेऱ्यांचा सुद्धा वीट यायला पाहिजे तेंव्हाच माणूस तो चुकविण्यासाठी काय करायला हवे ते करू शकेल. पण माणसाला कथा कीर्तनाचा, नामस्मरणाचा, आदरातिथ्याचा, साधू संतांचा सत् संगतीचा वीट येतो पण लाचलुचपत, खोट्यानाट्या गोष्टी यांचा वीट येत नाही हे सारे माणसांचे जीणे बाबांनी पाहिले व या शब्दाची आठवण करून भक्तांना शहाणे करण्यापेक्षा आपल्या जवळ या नावाची वस्तू जवळ ठेवावी. तिला इतके जपावे की लोकांनी मला विचारावे. पण छे माणसच ती. संसारी सुख मागण्यात गुंग झालेली. शेवट पर्यंत याचा अर्थ काय कोणीच विचारले नाही. शेवटी मी फुटले. बाबा रडले का? अरे जीवांनी बाबा विटेच्या तुकड्याच्या विरहाने रडले नाहीत रे ते तुमच्या अज्ञानी वृत्तीला रडले. त्यांच्या गुरूने दिली होती याचा अर्थ साईशाला षढरिपूचा वीट आहे. हे जगाला समजावे.

बाबा उषाला का घेऊन झोपत होते तुला ते तरी ऐकू दे मला

त्याचा अर्थ देहाचा मुख्य भाग डोके त्यात सर्वांना आज्ञा करणारे मेंदू बाबा. तेंव्हा त्याच्यात ठासून भरला पाहिजे संसारी मायेचा, षढरिपूचा वीट. येथे थोडीसुद्धा चलबिचल होता उपयोगाची नाही. अरे या संसारी जीवनाला इतके वीटा की संसारी जीवनातली कर्तव्ये निस्वार्थ बुद्धीने केली जातील अर्थात षढरिपूवर, मायेवर, वासनांवर विजय

मिळवाल त्या संसारातल्या मायेचा वीट उश्याला घेऊन प्रभूनाम स्मरणात निर्धास्त रहा.

वीट हा शब्द छोटा असला तरी तो तुम्हाला परमेश्वरापर्यंत नेवून पोचवू शकणारा आहे. मी लहान तोंडी मोठा घास घेऊन तुम्हां माणसांना सांगू शकले. कारण त्या महात्म्याचा सहवास, सहवासामुळे मला सारे मानू लागले नि जपणूक होऊ लागली, व आज तू मला इतक्या आदराने विचारपूस करत आहेस, तेंव्हा सर्वांनी संतसंगात रहावे.

याचे उदाहरण देवळाच्या पायरीला म्हणजे त्या दगडाला नमस्कार करतात मग देवाला नमस्कार करतात, तुळस साधे छोटेसे झाड पण त्याची पूजा करून नमस्कार करतात, कारण देवाची आवडती, धूळ जी कधी वाऱ्याने उडाली तरी झटकून टाकतो. तीचच अंश संतांच्या चरणकमलाचे रज ते भाळी लावतो. अभिषेक केलेले पाणी तीर्थ म्हणून सन्माननीय होते. असा आहे सहवासाचा परिणाम. तेंव्हा प्रत्येकाने आयुष्याचे सार्थक करण्यासाठी नेहमी सत्संगती धरावी की आपोआप संसारी जीवनाचा या अशाश्वत जगाचा वीट येतो नि आपल्या जन्माचे सार्थक होते.

खरे आहे बाई तुझे म्हणणे पटले ग पण कळत नाही पण प्रयत्न जरूर करणार.

बाबा तुम्ही कधीही बघा हासता. बाबा वीटला इतके ज्ञान, भाग्य दिलेत. तेंव्हा आम्ही तुमच्या लेकरांनी काय करावे ही माया तर फारच सतावते बघा.

अग तुम्हाला माझ्याकडे यायचे म्हणजे परब्रह्माकडे यायचे ना मग प्रथम स्वार्थाचा वीट येऊ द्या, ते षढरिपू, वाईट विचारांचा, अहंपणाचा, संसारी प्रेमाचा, हावेचा वीट येऊ द्या. दुर्वासनांचा वीट येऊ द्या मग आपोआप तुम्ही साईचे व्हाल तुमचे मन या साऱ्या संसारी विश्वाला वीटले की आपोआप तुमचा देह, मन शुद्ध होऊ लागेल मनाला शांती मिळेल आणि खऱ्या सुखाची आस उत्पन्न होईल.

बाबा किती प्रेमळ आहांत तुम्ही. खरंच दयेचा सागर तुम्हाला ते योग्यच आहे. तुमचे व्हायचे तर काही गोष्टींचा त्याग करायला हवा व काही गोष्टी स्वीकारायला पाहिजेत. पटले नाथा तुमच्या कृपेचा हात असाच सदा डोक्यावर असू दे. ॐ शांती ॐ शांती ॐ शांती श्री सद्गुरू साईनाथाय नमः

ठेवा आता शीरी माझ्या कृपेचा करपंजर

शोक चिंता निवारारी सुमन ही तव कींकर

प.पू. श्री. दासगणू यांचे कवित्व आहे —

बाबांची वीट

बाबा तुमची ती वीट
मार्ग दावीते हो नीट
भक्तां करिते हो धीट
आणीते की हो संसाराचा वीट
काढीते जन्मजन्मांतरीचा कीट
चुकवीते जन्ममरणाची किट कीट
चाल म्हणते परमार्थाची वाट

म्हणे श्रद्धा सबूरीचा हात धर तू नीट
सांग अनाठायी करू नको वटवट
भक्ती रस तू पिवूनी घे नीट
सुमनचा मार्ग केला तिने नीट
षढरिपूचा आलासे वीट
साईनाथा पापाची होऊ दे घट
मुखी लाव आत्मानंदाचा घट

श्री गुरुपुजा

शालिनी देसाई

२१ राजस, ना.सी. फडके मार्ग,
अंधेरी मुंबई.

उच्च विद्याविभूषित आणि अध्यात्मवादी लेखिका शालिनी देसाई यांनी हा लेख गुरुपौर्णिमा खास अंकाकरिता पाठविला खरा परंतु तो आम्हांस बऱ्याच उशिरा हाती मिळाला. विषयाचे महत्व जाणून तो या अंकी प्रकाशित करित आहोत. — का.सं.

आषाढ शुक्ल १५ ही व्यासपौर्णिमा, गुरुपौर्णिमा म्हणून मानली जाते. ज्यांच्यामुळे आजच्या या दिवसाला महत्व आहे त्या व्यास ऋषींच्या महतीचे आपण प्रथम थोडेसे ओझरते दर्शन घेऊ. आजचे जे वैदिक तत्वज्ञान आपण ऐकतो त्याचे मूलाधार गुरु म्हणून व्यासांना मान दिला जातो.

वेद हे कांही अक्षर वाङ्मय किंवा लिखित ग्रंथ म्हणून निर्माण झालेले नव्हते. ती अतिप्राचीन अपौरुषेय परमेश्वरी निःश्वसिते या विश्वांत नादब्रह्म म्हणून प्रतीत झाली आणि वेदाचा हा अमर्याद अतिप्राचीन नाद कित्येक कोटी वर्षे तसाच झंकारत होता. त्या नादातील प्रणवाच्या आधारे जप सामर्थ्याने ब्रह्मदेवांनी सृष्टि निर्माण केली प्रणव शक्तितून साकारला गेलेला सर्वोत्कृष्ट अविकृत प्राणी तो मानव म्हणूनच तो आपल्या उगमाचा प्रणवाचा आणि त्यायोगे प्राणाना सामर्थ्य देणाऱ्या त्या परमेश्वरी प्राण शक्तिचा विचार करित त्याचा मागोवा घेण्याचा प्रयत्न करू लागला. प्रणवाचा वेध घेणाऱ्या या मानवामधून स्वप्रयत्नाने स्वतःच्या सूक्ष्मतेच्या अत्युच्चतेवर अधिष्ठित होऊन त्या वेदनादाचा प्रत्यय घेणारा ऋषींचा समुदाय पृथ्वीवर केवळ उपकार करण्यासाठीच जणु अवतरला. ते वेदमंत्रांचे द्रष्टे झाले; त्यांनी त्या नादाना अक्षरांच्या आणि तेथून पुढे भाषेच्या रूपात साकारले. सामान्य माणसाची बुद्धि या अति उच्चतम अवस्थेपर्यंत पोहोचु शकत नाही. त्यामुळे लोक तसेच अतृप्त राहून विश्वातील सर्वोच्च आनंदाला पारखे न व्हावेत या कल्याणकारी विचार करणाऱ्या आणि त्याप्रमाणे आचरण करणाऱ्या त्या महान् मन्त्रद्रष्ट्या ऋषींनी त्या नाद ब्रह्माला अक्षर, छंद, अर्थ आणि मन्त्र यात बद्ध केले. त्या मध्ये कधीही, कोणत्याही काळी आणि स्थळी जराही बदल होणार नाही, याची दक्षता घेतली म्हणून या मौल्यवान वैदिक वाङ्मयाचे श्रेष्ठत्व आणि ताजेपणा आजही अबाधित आहे. ज्या वेदांचे फलित म्हणजेच विश्वोत्पत्ति ते वेद म्हणजे ज्ञान अमर्याद आहे. या अमृतस्वरूपी वाङ्मयाचा अभ्यास करण्यासाठी अनेक ऋषीमुनींनी आपल्या आयुष्याचे, तपस्येचे आणि प्रदीर्घ प्रयत्नांचे प्रदान केले. वेदांना श्रुति या नावाने संबोधले जाते कारण जे श्रुत झाले (ऐकले गेले) ते तसेच्या तसे पुन्हा श्रुत केले गेले आणि यासाठी शुद्ध आचार, विचार, उच्चारण असणाऱ्या तपस्व्यांची मालिकाच निर्माण झाली. या ईश्वरनिष्ठांच्या

मांदियाळीने वेदांच्या विशालतेचे दर्शन सर्वांना घडविण्याचा जीवापाड प्रयत्न केला. यांतील सर्वप्रथम गुरूमालिका म्हणजे ब्रह्मदेव-वसिष्ठ-शक्ति-पराशर-व्यास हा होय यः गुरू-शिष्य संप्रदायाला ब्रह्म संप्रदाय असे म्हणतात. महर्षी व्यासांनी अध्ययन सुलभ व्हावे व सहजतेने वेदाचा अभ्यास करणे सोपे जावे म्हणून वेदांचे चार भाग करून आपल्या समर्थ शिष्यांना एकेक भाग देऊन त्याचे अध्ययन, मनन आणि आचार करण्याची अनुज्ञा दिली. ती विभागणी अशी ऋग्वेद-पैल, यजुर्वेद-वैशंपायन, सामवेद-जेमिनी आणि अथर्ववेद-सुमन्तु त्यामुळे वेदवाङ्मयाचा प्रसार अधिक जलद गतीने झाला. या तेजोमय गुरुपरंपरेला कारण ऋतंभरा प्रज्ञेचा प्रकाश असलेले तसेच भगवान नारायण आणि ब्रह्मदेव यांच्यापासून मिळालेल्या अथांग प्रज्ञा शक्तीचे प्रभुत्व असलेले गुरुदेव महर्षी व्यास होत. श्री. व्यासांना 'अचतुर्वदनो ब्रह्मा', 'अभाललोचनः शंभु', भगवान बादरायणः अशी विशेषणे त्यांच्या ईश्वरतुल्य तपस्येमुळेच त्यांच्याशी निगडित आहेत.

ज्याप्रमाणे वेद हे परमेश्वराची उच्छ्वसिते मानले जातात ('हा वेदांचा सागर। ज्या निद्रिताचा घोरू' ज्ञाने.) त्याप्रमाणे सर्व प्रकट असलेले अक्षर वाङ्मय श्री व्यासगुरूंचे उच्छिष्ट मानले जाते. याचे कारण अथांग ज्ञानसागरात पोहणाऱ्या त्या व्यासऋषींचे गुरूसामर्थ्य आणि म्हणूनच पूर्णत्व प्राप्त झालेल्या आणि पूर्णत्वाचं दर्शन गुरूपरंपरेपासून घडवणाऱ्या व्यासऋषींना गुरूपौर्णिमेला सर्वप्रथम वन्दन केले जाते.

मोऽस्तु ते व्यास विशालबुद्धे फुल्लारविदायतपत्रनेत्र ।

येन त्वया भारततैलपूर्णः प्रज्वलितो ज्ञानमयः प्रदीपः ॥

व्यासांनी लावलेल्या नंदादीपाने अनेक दीप लावले गेले. अनेक संप्रदाय निर्माण झाले. वेदांच्या शाखा उपशाखांचा अत्यंत काटेकोरपणे सांगोपांग अभ्यास करून 'धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायाम्' असे गुह्य ज्ञान जगाच्या समोर मांडण्याचा अनेक तपस्व्यांनी प्रयत्न केला. त्यांची तर एक न संपणारी प्रदीर्घ मालिकाच होईल त्या सर्व गुरूशिष्य परिवारांनी या अभ्यासाला वाहूनच घेतले.

श्रुतीतील विखुरलेल्या तत्त्वांचे एकीकरण करून त्यांना संकलित करून जी सूत्रे ग्रथित केली गेली त्यांना व्याससूत्रे किंवा 'ब्रह्मसूत्रे' म्हटले जाते आणि त्यानंतर रामायण महाभारत व निरनिराळी पुराणे, तत्वज्ञानाचे गूढ सहजतेने सर्वांनाच खुले व्हावे म्हणून, अधिकतर सोप्या शब्दांत रचिली गेली. या ग्रंथांना 'स्मृति' असे म्हटले जाते. स्मृति म्हणजे स्मरण आयुष्याच्या अन्तापर्यंत काय स्मरणात ठेवायचे? 'नष्टो मोहः स्मृतिर्लब्धा' हे अर्जुनाचे कृतकृत्य होऊन उमटलेले गीतेतील उद्गार आपणाला आज काय सांगत आहेत? कसले स्मरण करून देत आहेत? याचा सूक्ष्म विचार करताच लक्षात येईल 'मी कोण?' या प्रश्नाचे पहिले उत्तर 'मी देह नव्हे' याचे पक्के स्मरण किंवा स्मृति! ज्या उत्तराचा पूर्वार्ध म्हणजे स्मरण झाल्यावर 'स्थितोस्मि गतसंदेहः हा उत्तरार्ध गुरूकृपेमुळेच अनुभवास येतो. श्रीमद्भगवद्गीता हा ग्रंथ महाभारतात भीष्मपर्वात (अध्याय २५-४२) उपाख्यान म्हणून आलेला असल्यामुळे स्मृतिग्रंथात मोडतो पण या ग्रंथाला त्याच्या आंगिक गुणांमुळे श्रुतीतील उपनिषदांच्या बरोबरीचे स्थान यास आहे. कारण यांत अर्जुनाचे

गुरुपद साक्षात् भगवान् श्रीकृष्णांनी भूषविलेले आहे. श्रुतीतील ज्ञानदर्शक उपनिषदे (वेदान्त), ब्रह्मसूत्रे आणि भगवद्गीता ह्या तीन मोक्षसंपादक सर्वोत्कृष्ट ग्रंथांना 'प्रस्थानत्रयी' अशी अन्वर्थक संज्ञा त्यातील तेजोमय गुरुवाणीमुळेच प्राप्त झाली आहे. या प्रस्थानत्रयीवर युमानुयुगे गुरू-शिष्य परंपरेच्या परंपरा काम करताहेत आणि नित्य नविन आत्मानुभूति ची ओळख आपल्या रसधारी वाङ्मयातून करून देण्याचा प्रयत्न करीत आहेत ज्यांनी ज्यांनी हे वैदिक ज्ञान पृथ्वीच्या कोनाकोपऱ्यांपर्यंत प्रसारित करण्याचा यत्न केला त्यातील श्री शंकराचार्य हे एक होत. श्री वेदव्यासांइतकेच भारताचे हे भाष्यकार ('भाष्यकाराते वाट पुसतु' — ज्ञानेश्वरी) पूज्य आहेत त्यामुळे सहसा गुरुपौर्णिमेच्या दिवशी महाभारतकर्ते भगवान् श्रीव्यासाचे स्मरण केल्यावर पूजेच्या वेळेच्या संकल्पात 'श्रीकृष्णव्यासभाष्यकाराणां सपरिवाराणां' पूजनं करिष्ये असा संकल्प करण्याची प्रथा आहे.

ज्या नादब्रह्मातून सर्वज्ञतेच्या अर्थांग सागर लहरी उसळल्या अनेक उत्पत्ति झाली त्याची सुरुवात कोठून? ब्रह्मसूत्रातील 'अथातो ब्रह्मजिज्ञासा' या पहिल्याच ब्रह्म सूत्रातील पहिलाच शब्द 'अथ' यावरच अनेक ग्रंथ निर्माण झाले. ऋग्वेदांतील दहाव्या मंडळातील नासदीय सूक्तही असेच अभ्यास करण्यासारखे, चिन्तन करून सूक्ष्मतेचा विवेक करण्यासारखे परिपोषक आहे खरे. परंतु 'जे साधने साधिता न ये। अभ्यासें अभ्यासितां न ये।' — ज्ञाने. ही ब्रह्म जिज्ञासेची तृप्ति केवळ गुरुकृपेनेच होत असते तो प्रत्यक्ष अनुभव असतो. जेथून प्रश्न उठतो तेथेच त्याचे उत्तर प्रतिष्ठित असते, आणि शेवटी त्यातच त्याचा लय होऊन स्तब्धता येऊन अखेरीस आपणच सर्वत्र कसे भरून उरलो आहोत ही प्रतीति येते. या प्रतीतिची प्रचिती करून देणारा जो गुरुसंप्रदाय या काळाच्या ओघांत उदय पावला तो नाथ संप्रदाय. न+अथ ते नाथ ज्याला आरंभ नाही प्रारंभ शोधायला जाताच शोध संपतो मनाचा पूर्णपणे विलय होतो अशा केवळ ज्ञानी तपस्व्यांच्या सान्निध्यानेच ज्ञानदर्शन घडतेअशा नाथसंप्रदायाचे मूळ गुरु म्हणजे प्रत्यक्ष दत्तात्रेय ज्यांचे गुरु आदिनाथ शीव ज्यांच्या डमरूतील प्रणव ध्वनीतून अनंत कोटी ब्रह्मांडे उद्भूत झाली ज्या शीवाचे स्वरूप पहाण्याच्या प्रयत्नांतच जीव-शीव तादात्म्य होते ते अतीव गुह्य शीव तत्वज्ञानाची ओळख श्रीदत्तात्रेयांनी नाथपंथाकरवी समाजाला करून दिली.

महाराष्ट्रात हा नाथसंप्रदाय अत्यंत प्रिय ठरला याचे कारण ज्ञानेश्वरांनी ते गुह्य भांडार प्राकृत बोली भाषेच्या किल्लीने अगदी सरळ सरळ प्रतिज्ञेवर 'हेच ते खरे हिरे होत अस जणु अननुभवी व्यक्तिला सांगावे तसे उघडपणे सांगून मोकळे झाले. असे 'उघड सत्य' जाणायला लावायला ज्ञानेश्वरांची प्राज्ञा होती याला कारण निवृत्तिनाथ गहनीनाथ या नाथसंप्रदायाची प्रचंड प्रज्ञाशक्ति त्यांच्यात उतरली होती त्यात निर्भयता होती अशा ओजस्वी नाथांचे मूल गुरु भगवान् श्री दत्तात्रेय असल्यामुळे कोणत्याही गुरुचे पूजन हे श्री दत्तात्रेयांचेच पूजन समजून गुरुपौर्णिमेला त्यांचेच पूजन केले जाते. भक्तश्रेष्ठ नारदानीही दत्तात्रेयाची स्तुती गुरुभावाने केलेली सर्वज्ञातच आहे. श्रीगुरुपूजेचे वैदिक मन्त्र 'ॐ यो नो' अग्ने....' वगैरे न म्हणता केवळ गुरुचरित्रान्तर्गत गुरुगीतेतील ध्यानमन्त्र

ॐ गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णुः गुरुर्देवो महेश्वरः। गुरुरेव परं ब्रह्म तस्मै श्रीगुरुवे नमः ॥

सर्वत्र म्हटले जातात आसेतुहिमाचल गुरुपरंपरेतील गुरुपूजनाचा हा आद्यमंत्र समजला जातो. गुरुपूजनाचे वेळी गुरुस्थानी असलेल्या व्यक्तीचा गुरुपदेश घेतलेला असल्यास त्या जिवंत व्यक्तीची आणि दिवंगत असल्यास त्यांच्या प्रतीमांची वा पादुकांची पूजा करतात. ज्यांनी गुरुपदेश घेतलेला नसेल ते श्री दत्तात्रेयांना गुरु मानून गुरुमार्गासाठी दर्शनकृपा व्हावी म्हणून प्रार्थना करितात. महाराष्ट्रात दत्तसंप्रदाय अतिप्रिय उरण्याचे प्रमुख कारण निरलस, विनम्र, सेवाभाव ही शिष्यांची लक्षणे. गुरुवर प्रचंड प्रेम. 'नको ब्रह्मज्ञान। तू देव मी भक्त ऐसे करी गा देवा। असा रोख ठोक बाणा असलेल्या संतमंडळींचा प्रभाव. 'मना सज्जना भक्ती पंथेची जावे' म्हणून दाखवण्यात आलेल्या 'धोपट मार्गाची वहिवाट' असणारी सरळ साधी भोळी मराठी वृत्ति त्यामुळे गुरुभक्तिचे बीज येथे सहजपणे पेरले गेले आणि त्याचा 'वेलु गगनावरी' चढला. गुरुचा शब्द हेच वेदवचन अशी गुरुआज्ञेची व्रतं संभाळणाऱ्या केवळ भक्तिनेच ज्ञानांकित होणाऱ्या भाविकासाठी पुन्हा एकदा श्रीदत्तगुरु 'नाथ' होऊन अवतरले आणि हे निधर्मो नाथ साईनाथ. ज्यांनी केवळ इशान्याने दूरदूरवरच्या आपल्या 'चिडिया' खेचून आणल्या. त्या प्रेममय करुणामूर्तीच्या सान्निध्यातच शिक्षित, अशिक्षित, सु/अ संस्कृत, सर्व धर्मीय, नाना वृत्तीचे लोक हेलावले. त्यांच्या अमृततुल्य प्रेमवाणीने तर कधी शिष्याशापाने त्या त्या वृत्तीनुसार असणाऱ्या भक्तगणाचे कल्याण केले. ज्या गुरुमध्ये ब्रह्मा विष्णु महेश या तिन्हीचे एकत्वाने दर्शन होते ते परब्रह्म आपले गुरु होत अशी अढळ निष्ठा असेल तरच आपणाला निश्चित मार्ग दिसू शकतो. निष्ठा आणि सबुरी ही साईबाबांनी भक्तांना दिलेली आयुष्याच्या प्रवासातील फार मोठी कधीही न संपणारी शिदोरी आहे. ही शिदोरी ज्याच्याकडे असेल, त्याला वेगळी दिक्षाच नको. श्रीगुरुदेवांची कृपा आणि शिष्याची पूर्ण श्रद्धा या दोन्हीच पवित्र संगम म्हणजेच दीक्षा. साधकाची उपासना कोणत्याही देवतेची असो त्या देवतेची ओळख साधकाला सहजपणे होत नाही. त्यासाठी त्याला गुरुप्राप्ती व्हावी लागते. अर्थात् गुरु शोधून आपल्याला आवडेल त्याप्रमाणे मान्य करणे हे सदगुरुंचे चिन्ह नव्हे तर श्री ज्ञानेश्वर महाराज म्हणतात 'ऐसी कर्मसाम्यदशा। होय जेथ वरिशा। तेथ सदगुरु आपैसा। भेटेचि गा (ज्ञाने. १८।१९६६) गुरुची भेट होण्याइतकी शिष्याची किंवा साधकाची तयारी असावी लागते. साधकाच्या तयारीशिवाय गुरुची भेट होत नाही. गुरुची भेट होण्यासाठी कर्मसाम्य दशा यावी लागते. एकदा साधकाने गुरुमार्गाचा अवलंब केला की त्याची आणि गुरुची आपोआप भेट होते. त्या भेटीबरोबर साधकाच्या बुद्धीचा मळवटा धुवून टाकून गुरु आपल्या शिष्याला गुरुपदवीला आणतात.

या मनुष्य शरीरात कोणी पशु-योनीतून आलेला असतो तर कोणी देव-योनीतून कोणी पूर्वजन्मामध्ये साधना संपन्न होऊन आलेला असतो तर कोणी नरक भोगून आलेला असतो. कुणाचं मन सुप्त तर कुणाच जागृत अशा स्थितीतील सगळ्यांना एकच मंत्र, एकच देवता किंवा एकच ध्यान पध्दती पडू शकत नाही. सिद्ध, साधक, मंत्र आणि देवतांमध्ये एकच परमेश्वरी रूप प्रकट आहे. हे जरी खरे असले तरी ज्याच्या त्याच्या

हृदयात ज्या ज्या देवता आणि मंत्ररूपांची स्फूर्ति सहजतेने वास करीत असेल तर त्या भक्ताला त्या रूपाची स्फूर्ति देऊन ती शक्ति कार्यान्वित करणे हा दीक्षेचा हेतू असतो. या दीक्षेने भक्तांना अधिकारी बनवले जाते तो पुढे तीच परंपरा चालवतो. दीक्षा हजार वेळा दिली जात नाही. एक वेळ रस्ता पकडला की पुढचं ठिकाण आपोआपच मिळत जातं. शिष्यांच्या अधिकार पात्रतेच्या भिन्नतेनुसार मंत्र आणि देवतांचा भेद असतो. रोग निर्णयाविना औषध जसे उपयोगी नाही तसे साधकांच्या पात्रतेनुसारच मंत्र देणे योग्य असते. श्रीसाईनाथांनी कुणा हटवादी वृद्धेला मंत्रच मुळी दिला नाही तर कुणा स्त्रीला हळू "राजाराम राजाराम" म्हण, असे सांगितले तर दाभोलकरांना केवळ ताकाचा प्याला लावून आधीच साईचरित्राची नांदी करून ठेवली. पण सर्वप्रकारच्या साधकांना लागू पडेल असा साईनी दिलेला मंत्र म्हणजे 'निष्ठा आणि सबुरी' गुरुस्थानी असलेल्या ब्रह्मदेवांनी आपल्या तीन प्रकारच्या अपत्यतुल्य शिष्यवर्गालाही असाच एकाक्षरी मंत्र 'द' हा देऊन त्यांना त्यावर १२ वर्षे तप करून मग भेटा असे सांगितले. जेव्हा बारा वर्षे मनन चिन्तन तप करून ते तिथे परतले आणि गुरुदेवांना नमस्कार करून सर्वही एकमुखाने म्हणाले, "भगवन् आम्ही समजलो आम्ही आपल्या मंत्राक्षराच्या सामर्थ्याने कृतार्थ झालो आहोत. तेव्हा ब्रह्मदेवाने प्रथम देवांना विचारले, "देव हो, 'द' याचा अर्थ तुम्हाला काय समजला?" तसे देव म्हणाले, 'प्रभु तुम्ही 'द' मधून आम्हाला दमन करायला शिकवले. आम्ही सारे स्वर्ग सुखाच्या अतिरेकाने केवळ भोगी झाल्यामुळे परमेश्वरी तत्वापासून दुरावलो होतो. दमन हे इंद्रियसुखाला काबूत ठेवते त्यामुळे मनाचे शमन होऊन शाश्वत सुखाची शांती आम्ही अनुभवत आहोत. ब्रह्मदेवांनी नंतर दानवांना 'द' विषयी विचारले असता ते म्हणाले, "भगवन् आपण आम्हाला अगदी योग्य तोच मंत्र बहाल केलात. आमच्यात तामसी वृत्तीमुळे क्रौर्य फोफावले होते आम्ही आपल्या 'द' मंत्राक्षरातून द चा अर्थ दया समजलो. निरपराध जीवांचे बळी होण्यातच आमचे आयुष्य संपत होते. तुमच्यामुळे आम्हाला सुधारता आले आमच्यात जे नव्हते ते मिळाले. भगवन् आपल्या दयेने आम्ही सुखरूप झालो आहोत." त्यानंतर ब्रह्मदेवांनी मानवाला विचारले "मनुजा तुला काय कळले?" प्रणाम करीत मानव वदला, "गुरुदेव 'द' ने मला दानाचे महत्व समजले. अन्नदान, श्रमदान, धनदान, विद्यादान जे जे आपल्याला दुसऱ्याला देता येईल ते द्यावे आणि तसे करीत असताना घेणाऱ्याच्या मुखावरील प्रसन्नतेच्या प्रतिसादातच भगवन् आपलं दर्शन घडलं!" ब्रह्मदेवांना आपण दिलेला मंत्र सार्थकी लागलेला पाहून आनंद झाला त्यांनी सर्वांना ती परंपरा चालवायला सांगून ते स्वस्थानी निघून गेले. यावरूनच मंत्र एकच असला तरी शिष्यांची ग्रहण शक्ति वेगवेगळी असते ती कार्यान्वित योग्य मार्गानेच व्हावी याची जबाबदारी गुरुवरच असते. भगवान श्री गुरुदेव दत्त यांचे महत्वही हेच आहे ते स्वतः अत्रिऋषींना ब्रह्मा विष्णु महेशानी दिले गेलेले वरदानच होय. न संपणाऱ्या दानाचा ओघ अव्याहतपणे सतत गुरु द्वारा चालूच असतो. त्यातूनच अनेक सन्त, महात्मे व त्या त्या जीवनकार्यानुसार अनेक संप्रदाय निर्माण होत असतात आणि हा स्रोत अखंड आहे. ज्या नंदादीपाच्या प्रकाशात

आम्ही बसतो तो कुणी, केव्हा कसा लावला हे आम्हाला माहित असतेच असे नाही पण दुसरा दीप प्रज्वलित करण्यासाठी आपणही तयारी करू हा निर्धार असला तो चालण्यासारखे असते.

‘वेद अनंत बोलला। परि अर्थ इतुकाचि साधला’ असे श्री तुकाराम महाराज म्हणतात. कारण वेद समजण्यासाठी करावी लागणारी तपस्या सर्वा अंगी सारखीच असू शकत नाही म्हणून अशा वेळी गुरूवर्य काय करतात? तर तो बोध प्रिय शिष्यांना व्हावा यासाठी वेदाचं सार काढून हाती देतात सर्व संत शुद्धात्म्यांनी सर्वसामान्य समाजाला जे तत्वज्ञानाचं रहस्य करतलामलाकाप्रमाणे हाती आणून दिलं ते म्हणजे परमेश्वराचं नामस्मरण. श्री साईबाबांनीही शामाला ब्रह्मकर्माची खटपट करायला न लावता विष्णु सहस्रनाम मुखोद्गत करायला लावले. श्री ज्ञानदेवांनी सर्वसामान्य लोकांसाठी हरिपाठ सांगून ‘राम कृष्ण हरी’ हा सोपा मंत्र जपायला आवाहन केले. जेथे तीव्र ज्ञानपिपासा नसते पण भक्तीची पराकाष्ठा असते ते सर्व सहजतेने अशा गुरू मंत्राने तरतात. याला पाठिंबा म्हणून सहज सुचलेली गोष्ट अशी- एक महान् अत्यंत विद्वान थोर गुरु होते ते वेदाचे सर्वसंपन्न अधिकारी होते त्यामुळे त्यांच्याकडे येणारा ब्रह्मवृन्द जिज्ञासु असे. एके दिवशी कुणी एक कुणबी येथे काय चालले असावे म्हणून डोकावून पाहू लागला तसे ते गुरूदेव म्हणाले, ‘काय हवे रे तुला?’ तो बिचारा कुणबी म्हणाला, “देवान्, मला पण एक सबुद द्या की!” गुरू दिङ्मुख झाले. सहजतेने त्यांच्या मुखातुन उद्गार आले, “चल चल तर” तेच शब्द एकनिष्ठेने पाठ करीत तो कुणबी निघून गेला. कालांतराने आणि कर्मधर्मसंयोगाने त्या गुरूदेवाची मिरवणूक जन्मोत्सवासाठी जेव्हा एका गावी आली त्यावेळी तेथे त्या कुणब्याने आपल्या गुरूदेवांना पाहिले आपल्या सर्व शिष्यसंप्रदायाला घेऊन गुरूजींना नमस्कार करण्यासाठी आला. गुरूजींना त्यावेळी तेथील ओढ्यापलिकडे असलेल्या मंदिरात प्रवचनाला जायचं होतं पण एकाएकी ओढ्यावरचा बांध मोडकळीस आल्यामुळे तो पाण्याच्या ओघानं वाहून गेला. गुरूजी व त्यांचा शिष्यगण विचारात असताच कुणब्यानं त्यांना प्रणिपात केला तेंव्हा ते म्हणाले, “अरे आता तुझा नमस्कार काय तो राहू दे बाजुला मी आता पलिकडे कसा जाऊ ते आधी चटकन् सांग पाहू!” त्या निष्ठावंत कुणब्यानं गुरूला पुन्हा एकदा मनोमन नमस्कार केला आपली घोंगडी काढून त्यावर गुरूदेवांना बसवून आपण पुढे बसला आणि त्यांनीच दिलेला तो ‘सबुद’ (मंत्र) म्हटला, “चल चल तर” आणि गुरूदेवांनाच त्यानं पैलतीराला पोहोचवलं! गुरूदेवांच्या डोळ्यांत कृतकृत्यतेचे आनंदाश्रू उभे राहिले. त्यांनी त्या शिष्याला प्रेमभावाने आलिंगन देत ते आपल्या शिष्याला म्हणाले, “पहा रे पहा गुरूला पार करणारा गुरुमय झालेला हा भक्त पहा जेव्हा तुम्ही सहजतेने देता तेंव्हां हजारोपटीने ते तुम्हाला परत कसं मिळतं पहा. परमेश्वरी रूप ते हेच!” त्या ब्रह्मवृन्द शिष्यपरीवाराने गुरूच्या आदेशाने त्या भक्ताचे पाय धरले. त्या गुरुप्रेमी निष्ठावंत भक्ताला काही समजत नव्हते आपल्याला गुरूदेवांची सेवा करायचं भाग्य मिळाले यातच त्याला अतीव समाधान होतं. गुरूंनी आपणाला असं कसं निमित्तमात्र बनवलं याचच त्याला आश्चर्य वाटत होतं

त्यानं गुरूदेवांना लोटांगण घातलं आणि तो स्फुंदत म्हणाला, 'महाराज, मला तुमचं प्रेम द्या आणि काही नको!' गुरूप्रेमाच्या सामर्थ्यानं आणि निष्ठेनच अंतीम उच्च गुरूतत्व उमगलं होतं.

भक्ति, ज्ञान आणि कर्म यांच्या त्रिविध वाटा आहेत आयुष्याच्या प्रवासात जेथून आपण वाटचाल करीत आहोत, जी आपणाला धार्जिणी असेल तीच धरावी. प्रिय वाटणारा मार्ग आणि श्रयस्कर असणारा मार्ग विवेकाने पहायचा असतो. साईबाबांनी दिलेली 'निष्ठा आणि सबूरी'ची शिदोरी घेऊन मी चालत होते. ती कठीण खडतर वाट खाच खळगे पाहिले पण शिदोरी सोडली नाही. आणि अचानक बाबांच्या कृपेने मला मिळाली ती 'अक्रम विज्ञानाची लिपट' बाबांच्याच आदेशाने मला मोक्षमार्गी गुरू लाभले ते दादा भगवान त्यांच्याबद्दल आता मी येथे काहीच लिहित नाही. कारण जे गुरू मला मोक्षदायी वाटतात ते सर्वांनाच वाटतील असे नाही पण इतके मात्र खरे की सद्गुरू साई भक्तिमुळेच मला हितकारी गुरूदेव भेटले. मला समजलेलं साईतत्व (गुरूतत्व) सर्वांना समजावं म्हणून प्रथम साईप्रेरणेने गुरूदेवांना वन्दन करून ते बोधामृताचं तीर्थ सर्वांना विशेषतः साईप्रेर्मींना वाटायचा प्रयत्न करून पाहीन.

'अम्बालाल' गुरू नौमि। 'पटेल' नाम विश्रुतम्
येषां चरण सान्निध्यात्। जीवा मुक्ता भवन्ति हि॥

'समिध् हस्तम् गुरू गच्छेत्' या न्यायाने बाबांच्या लाडक्या साईलीला वाचक वर्गाला गुरूतत्वाचा परिचय करून देण्याचं मी साहस करणं म्हणजेच मुळी एक साईलीला!

बाबांनी आपणा सर्वांना दोन पैसे दिलेले आहेत ज्यांच्याकडे आहेत ते भान्यवान, ज्यांनी हरवले ते प्रथम मिळवा पाहू अगोदर. माझ्याकडचे हे २ निष्ठा आणि सबूरीचे पैसे काढून घेण्याचा, कोणी हिसकावून घेण्याचा तर कोणी गोडीगुलाबीने फसवून, माझ्या हातून घेण्याचा प्रयत्न अनेक वेळी अनेक जणांनी केला हीच तर बाबांनी घेतलेली कसोटी होती सर्वांना गुंगार कसा काय द्यायचा? "बाबा, हे तर मोठं विक्षिप्तच काम म्हणायचं?" "माझे साधे २ पैसे तुला संभाळता येत नसतील तर चैतन्यस्वरूप जिवन्त गुरूनी दिलेली करोडो रूपयांहून अधिक मोठी असलेली 'सत् चित् आनंदाची गठडी कशी काय संभाळणार वेडे?" "बाबा, मला कांही समजत नाही तुम्हीच संभाळ मला या सर्व तिजोरीसहीत!" करूणा भाकीत मी म्हटले आणि एकदाचे दादा भगवान भेटले त्यांनी माझ्या हाती गुरूदेवांचे लाखमोलाचे २ पैसे पाहून कानांत 'आप्तवाणी'चे गुप्तंगु केले. मी देहभानावर आले तसे पाहिले त्या २ अनमोल पैशाबरोबर आणि २ दुर्मिळ रत्ने दादा भगवंताच्या मुठीत होती. लाखो रूपयांहून अधिक किमतीच्या त्या रत्नाची नांव होती (१) 'हुं कमी जाणू नथी' (मी कांही जाणत नाही किंवा मला कांही येत नाही हा भाव) (२) परम विनय (परमोच्च विनम्रता) ही २ रत्ने त्यांनी सर्वांनाच दिली होती आणि ज्यांना त्याची पारख झाली त्यांना समजला त्यांच्या दिव्यवाणीचा अननुभूत स्पर्श!

'गुरू लाखाचं बोलला
अर्थ इतुकाचि साधला ॥'

श्री गुरुचं रूप ज्ञानेश्वरांनी सांगितलय - ज्यासि नाही भेद। ब्रह्मी एकाकार। म्हणजे ज्ञानेश्वर। तोचि गुरु ॥ गुरुगीतेत गुरुला जी नमने वाहिली आहेत त्यातील महत्त्वपूर्ण एक नमन असे —

अखंडमंडलाकारं व्याप्तं येन चराचरम्।

तत्पदं दर्शितं येन तस्मै श्री गुरवे नमः ॥

अर्थ :— ज्याने हे संपूर्ण चराचर विश्व व्यापलेले आहे त्या परमेश्वराच्या चरणांचे दर्शन घडविणाऱ्या श्रीगुरुला नमन असो श्री गुरुंना अभेदतेने एकमेव अद्वितीय स्वरूपाने नमन करित असता भिन्न शरीर मर्यादितून होणारे वन्दन हे गुरुपरंपरेचे तसेच वैदिक मूल्ये जतन करणारे विनम्रतेचे द्योतक ठरत असते.

नुसत्या पांडित्याचे जोरावर शास्त्रीय ग्रंथाचे केंव्हाही आकलन होत नसते त्यासाठी गुरुकृपा ही हवीच ईशावास्य उपनिषदाचे श्री दासगणूना पडलेले कोडे बाबांनी काकांच्या कामवालीकडूनच त्यांना सोडवून दिले गुरुच्या प्रसन्नतेनेच शिष्याला दुर्गम कार्य सुगम होते एकनाथ महाराजांनी जागोजागी साधकांना प्रतिपादन केला आहे.

किमर्थ करावे शास्त्रज्ञान। किमर्थ करावे वृथा ध्यान

चालते बोलते पूर्ण ब्रह्म। सदगुरुचरण साधकां॥

सर्वांनाच ज्ञानी सदगुरु लाभतातच असे नव्हे. म्हणूनच क्रमिक भक्ति मार्गाने जाणाऱ्यांची दिशाभूल होऊ नये म्हणून ज्याला जी साधना योग्य त्या साधकाला आपआपल्या दैवतांची भक्ति करण्यासाठी संतांनी वेळोवेळी बजावले आहे. जनार्दन स्वामींना गुरु करूनही नाथ म्हणतात — वेळोवेळां सांगे जना मागे दाना सर्वासी। मंगल श्री दत्तराज। स्मरा गुरुराज समर्थ ॥ गुरुमूर्तीत आणि आपल्या दैवतांत ज्ञानानंतर फरक रहात नाही. श्री साईबाबा स्वयं सदगुरु दत्तावतार असूनही नानांना ओरडले होते की बिनीवाल्यांना दत्ताचे दर्शन घ्यायचे असतांना वाटेत टांगा न थांबवता कां आणलात म्हणून. खरे सदगुरु जे असतात ते कधीच भक्तिच्या आड येत नाहीत उलट त्या भक्तिप्रेमाचे बळ वाढावे म्हणून दुजोराच देत असतात. श्री एकनाथी भागवतात तिसऱ्या अध्यायांत सदगुरुभक्तीने मुक्ति, विविध गुरुंची लक्षणे, सदगुरुंची लक्षणे सच्छिष्याची लक्षणे याचे सर्व वर्णन अतिशय सुरेखपणे एकनाथांनी मांडले आहेत ती माहितीखातर ज्ञानप्रिय वाचकांनी पहाण्यासारखी आहेत.

आपआपल्या अधिकार पात्रतेनुसार गुरु लाभत असतात गुरुमार्गात 'साधन-चतुष्टय' संपन्नता ही अधिकार प्राप्तीसाठी लागणारी प्राथमिक तयारी म्हणून सांगितली आहे. (संदर्भ: श्री विद्यारण्य भारतीतीर्थ विरचित पंचदशी किंवा पंडित निश्चलदासजी का विचार सागर) परंतु ह्या संपन्नतेची देणगी काहीना जन्मजातच प्राप्त असते. जसे ज्ञानेश्वर, श्री साईनाथ, रमण महर्षी किंवा श्री. रामकृष्ण परमहंस त्यामुळे त्यांना गुरुंची खूण सहजतेने लाभून ते जन्मतःच गुरुपदी विराजमान झालेले असतात. ज्यांच्याकडे अशी जन्मोजन्मीची पूर्वपुण्याई नसते त्यांना नामस्मरणाचा भक्तिमार्ग अवलंबन करणे अधिक हितावह ठरते ह्या स्मरणांतूनच त्यांना स्मर्तृगामी गुरुदेवांची भेट होते आणि कळत नकळत आपल्या

चिन्मयस्वरूपाची जाणीव होऊन अंतीम समाधान लाभते.

गुरुदीक्षेचे नानाविध प्रकार आहेत. शास्त्री दीक्षेत चेतनरूपी कुण्डलिनी शक्ति जागृति श्री गुरुदेव योगमार्गाने करतात तर शाम्भवी दीक्षेत श्री गुरु आपल्या प्रसन्न दृष्टिक्षेपांतून अथवा स्पर्शाने शिष्याला एका क्षणात स्वस्वरूपी स्थित करतात. मांत्री दीक्षेमध्ये स्मार्त, चाक्षुषी, स्पर्श, होत्री, अभिषेचिका आदि अनेक उपप्रकार आहेत ज्यामध्ये मंत्रदेवताना वेगवेगळ्या अधिकृत शिष्यांना गुरुंकडून प्रदान केली जाते. शारदा पटल दीक्षेत कर्मकांडाला प्राधान्य आहे जसे की न्यास, पूजा, अर्चा आदि. या सर्व दीक्षांचे ठराविक नियम आणि नीतिबन्धने आहेत. आत्मस्वरूपाने स्वतंत्र असूनही शरीरमयदितून ही नियमाची पथ्ये सांभाळावी लागतातच. नाही तर साधकाची अधोगति होण्याची शक्यता असते. जे परम पुरुषोत्तम सहजानंदी ज्ञानी स्वयंसिद्ध असतात अशांचे केवळ सांनिध्यच महत्त्वाचे असते आणि अशा ज्ञानी तत्ववेत्त्या गुरुंचा सहवास मिळणे ह्यासही परमभाग्य असावे लागते. म्हणूनच संतांनी परमेश्वराकडे मागितले आहे. 'न लग धन मुक्ति संपदा । संतसंगति देई सदा ॥' मुक्ति संपदेच्या संपन्नतेचा सोहळा सत्संगातून भोगता येतो. परंतु सर्वांनाच ज्ञानी महात्यांची गाठभेट होते असे नाही आणि यदाकदाचित झालीच तर गुरु मार्गातील खुणा पटण्याइतकी चित्त शुद्धि नसते आणि ती केवळ शुद्ध संवेदनक्षमतेरूपी सात्विक वृत्ति नसेल तर परमार्थप्राप्तीमध्ये अनेक अडचणी उभ्या राहतात. सर्वसाधारण साधकांना आपली, पूर्वजन्मीचे संस्कार, प्रवृत्ति आणि अधिकार यांची जाणीव नसल्याने गुरु लाभूनही बुद्ध्या चंचलतेने कधी कधी दुसऱ्या कोणाची साधना स्वतःहून उगाचच अधिक चांगली असावी असे वाटते आणि मग साधनेतील स्थिर्यंतयंमुळे अधिकच बुद्धि विक्षेप होण्याचा संभव असतो म्हणूनच ज्याच्या त्याच्या अधिकारपात्रतेनुरूप ज्ञानी महात्मे त्यांना मार्ग दाखवून देतात. श्री साईबाबांनी साठे यांना गुरुचरित्राचा पाठ तर शामाला विष्णूसहस्रनाम, नानासाहेब चांदोरकरांना श्रीमत् भगवद्गीतेतील 'तद्विद्धि प्रणिपातेन...' याचा गर्भित अर्थ सांगून तर दासगुणूना नारदीय कीर्तनपद्धती स्वीकारण्याचा आदेश दिला आणि ज्ञानप्रिय भक्तांचे शंकानिवारण वेगवेगळ्या पद्धतीने केले. श्री साईबाबा सर्वसाधारणपणे भक्तिमार्गाचा अवलंब करायला लावीत. म्हणून साईदयाधन । बहुधा निज शिष्यालागून । भक्ति आणि नामस्मरण । याचेच विवरण करीत ॥ ३२ अ. १९ साईचरित.

ज्यांना ज्ञानी महात्यांचा सहवास लाभला नसेल अगर दुर्मिळ सतसंगति कधीच मिळाली नसेल त्यांनी गुरुभेट म्हणून आपआपल्या कुलदेवतेची आराधना करावी आणि त्यांचेच नामस्मरण करावे. आपण सारे नित्यनैमित्तिक व्यापांनी आणि कटकटींनी इतके घेरलेलो असतो की खरोखरीच आपणाला काय हवे आहे याचे नेमके उत्तरही आपल्यापाशी नसते परमार्थी ज्ञानी चेतनस्वरूप सद्गुरुभेटीची आपण मागणी करावी ही आठवणही आपणाला रहात नाही. वेळोवेळी संकटातून सोडविण्यासाठी निरनिराळ्या देवतांना निरनिराळे नवस करीत राह्याचे सोईचे असेल तर फेडायचे नाहीतर "सवडशास्त्र" काढून विसरून जायचे! आणि जेव्हा 'संध्याछाया भिवविती हृदया' ही वेळ येऊन ठेपते तेव्हा तो म्हणतो, "चला आता दुकानाचे हिशेब मिटले आहेत चला आता एक गुरु

करून टाकू झालं!" आणि मग त्यानेच पकडलेला गुरु त्यालाच टाकून देतो!! अशा ह्या विचित्र दैवगतिपासून सावध रहाण्यासाठी श्री साईनी कमीत कमी निष्ठा आणि सबूरी हे दोन गुण आपल्या भक्तांना अंगी बाणायला लावलेत. परमार्थात यश येण्यासाठी गुरुकृपा हवी. पण ती हवी म्हणून ईश्वर आराधनेची आवश्यकता असते त्या वाचून सदगुरुंची भेटच घडत नाही. योगवासिष्ठातही असाच उल्लेख आहे. 'गुरुद्वारा पाविजे ज्ञान! तेथ ईश्वराचा आभार कोण! येथे ईश्वरकृपेवीण! सदगुरु जाण भेटेना! (ए.भा.अ. २२), म्हणून ईश्वरकृपेसाठी सर्वप्रथम आपल्या आराध्य दैवताची उपासना (मग श्रीसाई असोत वा पंचायतनातील शीव, शक्ति, विष्णु, गणेश, सूर्य कोणतेही दैवत असो पण त्यावर आपली नितांत श्रद्धा असायला हवी) आपल्या घरातील चालीरितीनुसार करायची असते. ज्यांची आराधना पूर्वसुकृतामुळे पूर्ण झालेली असेल त्यांना सहजतेने सदगुरुंची भेट होऊन स्वानंद सुखाचे साम्राज्य लाभते शाश्वत सुखाची न संपणारी शिंदेरी सदैव त्यांच्या गाठीशी असते. "तीळा तीळा दार उघड" म्हटल्याबरोबर अगणित संपत्ति पाहून जसे व्हावे तसे अमर्याद सुखाचा साठा नित्य स्वतःपाशीच असूनही आपलं अनंतदर्शि भांडार आपलं आपल्यालाच कसं माहिती नाही याचा अचंबा वाटू लागतो गुरुकृपेने जेव्हा ते अनंतदर्शी अनंत सुख तो स्वरूपात पाहू लागताच 'आ' वासून नुसताच राहतो! तेव्हा गुरुच त्याला भानावर आणतात त्या वेळी त्याचे ओठ मिटतात ते स्तब्धतेतच मन चूप होऊन मौन धरतं. शब्द वितळतात. तो स्वतःच जेव्हा गुरुमय होतो तेव्हा शरीरमर्यादेतून त्याला त्याच्या वेगळेपणाचं अस्तित्वही जाणवत नाही. जाणीव आणि नेणीव याच्या पलिकडे तो स्वस्वरूप होतो गुरोस्तु मौन व्याख्यानं। शिष्यस्तु छिन्नसंशयः याची प्रचीति एकाच वेळी त्याला येत असते ते व्यक्त करण्यासाठी शब्द तोकडे पडतात. अव्यक्तादिनि भूतानि व्यक्तमध्यानि भारत (गीता) हे तो स्वतःच पाहतो. आणि जेव्हा स्मृति होते त्या संकुचित 'मी' या वेष्टणाची (शरीराची) तेव्हा त्या अमर्याद आत्मस्वरूप 'मी' चा आठव होऊन तो स्तिमित होत असतो प्रचंड समुद्राचं पाणी परीक्षा नलिकेतून तपासत रहावे तसे या 'मी' चे त्या 'मी' शी जुळणारे धागेदोरे पहात खेळत बसावे असे वाटू लागते, आणि म्हणूनच ज्ञान होऊनही ज्ञानोत्तर भक्तितच सदैव राहणं किती श्रेयस्कर आहे हे त्याला उमगतं. खस तत्ववेत्ता जगाचं रहस्य समजूनही त्यांत ढवळाढवळ करून चमत्काराचं ओझं डोक्यावर बाळगत नाही आणि यदाकदाचित कधी तस घडलंच तर परमेश्वराकडे बोट दाखवून अभिमानाचं कोळिष्टक झटकून टाकून भ्रान्तीच्या फाफटपसाऱ्यातून अगदी सहजतेने अलिप्त राहतो, आणि असे ज्ञानी सामान्य जनांच्या नजरेसमोर येत नाहीत कारण त्यांना कसलीच अभिलाषा किंवा लालूच नसते. किर्ती, धन, मानपान ही येणारी जाणारी वावटळ अगदी निलेंप मनानं सदगुरुमुळे त्याला प्राप्त असल्याने त्याला सुखदुःखाचं वावडं रहात नाही. खऱ्या सदगुरुची पारख करण्याची पात्रता सर्वांच्याच अंगी नसते त्यामुळे फसवणूक होते पण त्यात फसवणारा दोषी नसून फसला जाणारा त्याच्या कर्मबंधातील त्रुटिमुळे दोषी असू शकतो. म्हणून तर्जनीने जेव्हा 'तो दोषी आहे' असे कोणा गुरुकडे बोट दाखवणे म्हणजे ते एक गुरुबोट सोडून

उरलेली ३ बोटे स्वतःचे दोष काय सांगत आहे हे पहाणे होय. ज्यात दोषदर्शन करावे तेथेही तोच 'मी' आणि ज्याने ते करावे त्यांतही तोच 'मी' असे असता त्रिगुणांनी पछाडलेले मन कसे हिंदकळते आहे हे लक्षात आले की हसू येते. विश्वव्यापक 'मी' चा पसारा ज्ञानी महात्म्यांच्या कृपेने दृष्टिने, स्पर्शाने अगर वाणीने शिष्याकडून पाहिला गेला की अहंकार संपून ॐ कार राहतो. "मी-माझे" भ्रान्तिचे ओझे सहजतेने विरून जाते धुके वितळावे तसे! ज्ञानी सत्पुरुष शिष्यांना 'आपल्यासारखे करितो तत्काळ नाही काळ वेळ तयालागी!' हे प्रत्ययास आणून देतात पण ती अवस्था मिळण्यासाठी कल्हईला भांडे जसे तापायला ठेवतात आणि कल्हईवाला एखादी कथलाची चकचकीत छोटीशी उभी आडवी रेष मारून नंतर ते भांडे घासून पुरून निखान्यावर तापून (होरपळून) निघालेल्या मनावरच ज्ञानी सद्गुरूंच्या वचनाची कल्हई चटकन बसते आणि एकदा का ती उत्तम बसली मग त्यांत कोणता का पदार्थ राहिला आंबट असो वा स्वादिष्ट भांडे कधीच कळकणार नाही. एकदा का 'मी देह नाही' याची कल्हई लागली की त्या मनांत येईना का कोणताही विकार ते मनालाही साक्षीभूत असणारं तत्व कधीच कलंकित होत नसतं! पण त्यासाठी सद्गुरू हा वीतरागी (वासना व द्वेषरहित) सहजानंदी ज्ञानी व्यक्ति असेल तर त्याच्या तेजोमय वाणीच्या शक्तिनं स्वतःतील सच्चिदानंद स्थितीची (नित्य, मुक्त, शुद्ध, बुद्ध, अनंतदर्शी ज्ञानस्वरूप परमात्म्याची) स्मृति होते आणि ती कधीच विसरली जात नाही. म्हणून अशांचा सहवास हा महत्त्वाचा असतो. अशा ज्ञानी महात्म्यांच्या गुरुमालिकेतील मेरूमणी म्हणजे श्री साई होत. ते प्रवचने, व्याख्याने देत बसले नाहीत ज्याच्या त्याच्या योग्यतेनुरूपच त्याला परमार्थाचा मार्ग दाखवित. एकनिष्ठ मेघाला शीव भक्तिच्या कर्मकांडातून मोक्ष दिला तर ज्ञानप्रिय नानासाहेबांना "नेति नेति" (न इति न इति "हे ते नव्हे") दत्त हा जाणा, भगवद्गीतेतील श्लोकाच्या निमित्ताने दाखवले. ज्ञानी म्हटल्यावर चर्चा करून, सेवा अथवा प्रणाम करून काय साधते? कोणत्या ज्ञानाचा उपदेश होतो? पारमार्थिक दृष्टिने पाहू गेल्यास ज्ञान कधी उपदेशिले जाते काय? जर तसे झाले तर उपदेश करणारा आणि उपदेशिला जाणारा वेगळा होत असेल तर ते द्वैत आले आणि मग अद्वैत तत्वज्ञानाला बाध येईल. म्हणून बाबांनी जे उपदेशिले जाते ते ज्ञान नव्हे यासाठी त्या ठिकाणी 'S' (अवग्रह) घालून नानासाहेबांना मजा पहा म्हणून उघडपणे दर्शवले. बाबांच्यात एकतत्वामुळे सहजतेने नांदत असणारी निर्भयता होती त्या उच्चतम कोटीच्या स्तरातूनच पाहिले तरच अनुभवास येईल की बाबांनी 'एकोऽहं बहुस्याम्' चा प्रत्यय नानासाहेबांना कसा आणून दिला. सत्य उघड करित असता भगवान श्रीकृष्णाच्या वचनाची त्यांत यत्किंचितही उपेक्षा नव्हती तर 'धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहाया' अशा गुह्य धर्मतत्त्वाचं सत्यदर्शन करून देण्यासाठी त्यांनी 'अवग्रहा'ची किल्ली वापरून नानासाहेबांचेच भक्तिकवाड खोलून त्यांचा त्यांनाच अनंतत्वाचा खजाना त्या अल्लाच्या फकीरानं दाखवला यात नवल मात्र नाही हं. कारण स्वानंद साम्राज्य सुख भोगणाऱ्या त्या सम्राटाची सहज किमयाच अशी होती की सारे त्याला फकीर समजत! ज्यांच्याकडे बाबांचे २ पैसे जसेच्या तसे असतील त्यावर विस्मृतीचा गंज

नसेल तर त्यालाही तो अर्थ समजेल पण आमची ही नाणी कधी कधी गहाळ होतात तर कधी सांपडत नाही अशी आमुची स्थिती! "बाबा, आमच्या वाटचालीत आम्हाला सदैव तुम्ही दिलेल्या त्या दोन पैशांचा विसर न व्हावा" हीच प्रार्थना पुन्हा पुन्हा करावीशी वाटते. ज्यांच्या कृपेमुळे मला दादा भगवान गुरुनी सांगितले शब्दब्रह्म आकळले ते साईरूप मी विसरायचे ठरवूनही विसरू शकत नाही. श्री साईबाबा आणि गुरु यात अभेदता दृष्टिस आल्यावर नाथांचे म्हणणे पटते — गुरु ईश्वरा भिन्नपण। देखे तो नागवला आपण ॥ (ए.भा.अ. २१) श्री साईची गुरुकिल्ली अगदी अगदी निराळी आहे ज्याला साईभक्तीच्या कुलुपाचं कोडं ठावूक असेल त्यालाच ती साईकृपेची किल्ली लावता येईल. गाईच्या पाठीवर बसलेला असतो कावळा स्तनापाशी असतात गोचिड पण त्या साई कामधेनुच्या अमृतमय पयोधारा प्याव्यात त्या फक्त हुंदडत येणाऱ्या निरागस निष्पाप दुशी देत कांसेला लागणाऱ्या साईच्या बछड्यांनी त्याचे कारण काय वेगळे सांगायला हवे? ते केवळ निष्ठावंत साईभक्तांनाच ठावे! आता हे गुरु तत्व सांगण्याचा इवलासा प्रयत्न म्हणजे खारीची रामाला सेतु बांधण्यासाठी केलेली मदतच जणू

‘मोक्ष मार्गस्य नेतारं, छेतारं कर्मभूभ्रताम्।

दातारं विश्वतत्वानां, वन्दे सर्वज्ञ सदगुरुम् ॥’

(अर्थ — पर्वताना छेदून टाकणाऱ्या विश्वतत्वाना (करताल आमलकाप्रमाणे हाती देणाऱ्या) सर्वज्ञ सदगुरु (दादा भगवानना) मी नमस्कार करीत आहे.

तसेच 'साईलीला' वाचकांतील सच्चिदानंद स्वरूप आत्मभावाने स्थित असणाऱ्या साईला मनोभावे प्रणाम सर्व नानाविध पंथ व गुरुप्रणालीतून वहाणाऱ्या त्या एकाच साई (गुरु) तत्वाला अभेदतेने वन्दन.

न गुरोरधिकं तत्वं न गुरोरधिकं तपः।

तत्वज्ञानात्परं नास्ति तस्मै श्री गुरवे नमः ॥

(या पुढील भाग पृष्ठ क्रमांक ३५ वर)

श्री साईनाथांची शिरडी

शिरडी पावन जाहली।

बाबाच्या पदस्पर्शानि ॥

द्वारकामाई जाहली।

बाबाच्या हस्तस्पर्शानि ॥

गुरुस्थान जाहले।

बाबाच्या गुरुमाऊलीने ॥

समाधिमंदीर जाहले।

बाबाच्या देहामुळे ॥

भक्तगण जाहले।

बाबाच्या कृपा आशिर्वादाने ॥

— श्री. सुधाकर एम्. चव्हाण

३/३५ गोवर्धनदास मॅनशन,

डॉ. बाबासाहेब रोड,

परेल, मु.नं. - १२.

ॐ तत् सत् ॥ श्री साई प्रेरणेने शेवटी हे साईतत्वज्ञान १५ कडव्यांच्या काव्यरूपी
महाप्रसादाचे ताट साईचा नैवेद्य म्हणून भक्तांपुढे ठेवत आहे :—

ॐ कारी पाहसी
जरी अहंकार
सर्वत्र नकार
वाजतसे ॥१॥

“अहंकाराचा वारा
न लागो राजसा”
सत्ताचा हा वसा
आठवावा ॥२॥

नकार होकार
दोन्ही हे विकार
पंचांगी आकार
तो तू नव्हे ॥३॥
पुण्ये आणि पापे
नका धरू खंत
सांगती महन्त
भक्तांसाठी ॥४॥

अज्ञान विज्ञान
आपुल्या प्रवृत्ति
यांतून निवृत्ति
साधावी ती ॥५॥

साधतां साधतां
सर्वही साधेल
साईच म्हणती
“बनतां बनेल” ॥६॥

नानांची ती वृत्ति
साईना दिधली
शुद्ध हारपली
आत्मरंगी ॥७॥

साईरंगी त्यानी
खेळुनिया खेळ
लावली ती वेळ
सार्थकीच ॥८॥

ज्ञानाचा कां होतो
कधी उपदेश
साईचा आदेश
पहा जस ॥९॥

मातेचिया लग्नी
लेकरू जेवले
प्रत्ययाला आले
कैसे कोणा ॥१०॥

अशा ज्ञानमुद्रा
साई चरित्रात
पाही आपल्यांत
साईभक्ता ॥११॥

सत्ताच्या ह्या खुणा
जप जप मना
सर्वस्व अर्पूनि
साईचे चरण ॥१२॥

सद्गुरुचे पाय
ज्याना नाही ठावे
माणुस म्हणावे
कैसे बरे? ॥१३॥

बाबांनि मजसि
गुरु दाखविला
कसा आकळला
साई जाणे ॥१४॥

वेडी साईप्रिया
म्हणजे खुदा साई
“शालिनी देसाई”
नावाचीच ॥१५॥

नमो नमः

नमो नमः

नमो नमः

देवास जागृत करा

— प्रा. र. श्री. पुजारी

१९२ सदाशिव पेठ

पुणे-३०.

वेदांती माणसाला वेदांताचे वेड असते. वेदांतविषयक ग्रंथांचे वाचन हा त्याच्या मनाचा छंद असतो. या छंदापोटी शेकडो ग्रंथ तो वाचतो. शेकडो मृतमतांतरे तो बोलतो. ही सर्व त्याची हुकुमी आयुधे असतात. त्यांच्या बळावर तो सभा जिंकतो. सर्वशक्तिमान ईश्वर सगुणात नसून निर्गुणात आहे असे तो ठामपणे सांगतो. इतकेच नव्हे तर ईश्वर सगुणात आहे असे म्हणणारांना तो वेड्यात काढतो! अज्ञ जीव समजतो. पुढे अहंकारामुळे त्यांच्या सगुण उपासनेची म्हणजे पूजा-भक्तीची कुचेष्टाही करू लागतो.

निर्गुणाच्या उपासकांची मनोधारणा ही अशी आग्रही असते. तिच्यात योग्य तो पालट घडविणे केवळ अवतारी पुरुषांनाच शक्य असते. श्रीबाबांनी निर्गुणाच्या आग्रही उपासकांत असा पालट घडविल्याची उदाहरणे श्रीसाईसच्चरितात आढळतात.

मंदिर, मूर्ती, गंधफूल, धूपदीप, नैवेद्य, आरती, गीतवाद्य, ध्वज— ही सर्व सगुणपूजेची साधने होत. ही सगुणपूजा अर्थातच निर्गुणाच्या उपासकाला वर्ज्य असते. अशा पूजेला तो 'काष्ठपाषाणपूजा' असे म्हणतो, "दगडाची पूजा करून देव कधी भेटणार आहे का?" असा खोचक प्रश्न तो विचारतो. आपल्या प्रश्नाचे उत्तर एखाद्या भक्ताला देता न आल्यास "एका दगडाने दुसऱ्या दगडाची पूजा केली! असे हे देव आणि भक्त!" असा कुत्सित भाव व्यक्त करून, सगुणपूजेवर अखेरचा प्रहार करून तो निघून जातो.

निर्गुणाच्या अशाच एका कुत्सित उपासकाने एकदा रामकृष्ण परमहंस यांना प्रश्न केला. तो म्हणाला, "महाराज, संडासाचा धोंडा आणि देवाच्या मूर्तीचा धोंडा हे दोन्ही मूलतः एकच ना? धोंडेच ना? मग त्या दुसऱ्या धोंड्याचा देव कधी झाला? कसा झाला?"

रामकृष्ण म्हणाले, "अरे, ज्या क्षणी दुसऱ्या धोंड्यावर भक्तांनी गंधफूल वाहिले त्याचक्षणी त्या धोंड्याचा देव झाला. भक्तांनी धूप, आरती-निरांजन, गीतवाद्य, नैवेद्य, इत्यादी केले त्याच क्षणी त्या धोंड्यातील देव जागृत झाला. भक्तीच्या प्रेमळ, पवित्र संस्कारांमुळे देवास त्या धोंड्यात अवतरणे भागच पडले. तसे कोणते पवित्र संस्कार संडासामधील धोंड्यावर होतात सांग. होत नाहीत ना? म्हणून तो धोंडा धोंडाच राहिला. देवत्वाची पायरी मूर्तीप्रमाणे त्याला गाठता आली नाही."

पंढरीतील पांडुरंगाची मूर्ती म्हणजे मूलतः जड असलेला एक धोंडाच. त्या धोंड्याला कोणा एका मूर्तिकाराच्या हातांनी घडविले. त्याची मूर्ती केली. पण त्या जड मूर्तीत देवपण कोणी निर्माण केले? भक्तांनी भक्तीचे विविध संस्कार त्या मूर्तीवर रात्रंदिवस केले. त्यामुळे त्या मूर्तीची जडता जणू गळून पडली. ती चैतन्यरूप झाली. सजीव झाली. भक्तांचे मनोगत जाणू लागली. त्यांच्या आर्त हाकेला ओ देऊ लागली. नामदेव, जनाबाई, सखू, कान्होपात्रा यांच्या जीवीची ती जिवलग झाली.

म्हणून भक्त जेवढा भक्तीने आर्त, व्याकूळ, देवाच्या भेटीसाठी आक्रोश करणारा तेवढा त्याचा देव कनवाळू. त्याच्या हाकेमुळे कावराबावरा होणारा प्रेमळ मातेप्रमाणे त्याच्याकडे धाव घेणारा मनोकामना पुरी करणारा. अर्थात भक्ताचा बालकाप्रमाणे असलेला निरागस भावच जड मूर्तीला चैतन्याचा हा पाझर फोडू शकतो. त्याला बोलता, हसता, जेवता करू शकतो.

जेथे ध्वनी आहे तेथे प्रतिध्वनी आहेच. बोलता तंबोरा समोरील अबोल तंबोन्यास बोलता करू शकतो. मातीची क्षुद्र बाहुली एखाद्या आर्त हाकेमुळेही जागृत होऊ शकते. सर्व मानवी भावभावना प्रकट करू शकते.

योगीराज श्रीगुळवणीमहाराज यांना एका मुमुक्षू भक्ताने प्रश्न केला, "महाराज, प्रपंच म्हणजे नेमके काय? परमार्थ म्हणजे नेमके काय?"

यावर श्रीमहाराज म्हणाले, "प्रपंच म्हणजे देहबुद्धी. देहभाव देहाची सेवा. परमार्थ म्हणजे देवाठायी असलेली बुद्धी. देवभाव, देवाची सेवा. पहिली देहाची सेवा तर दुसरी देवाची सेवा."

प्रपंच देहबुद्धी वाढवितो. पोसतो. राग लोभांचे स्तोम माजवितो. अहंकाराचे राज्य करू लागतो. ऐहिक ऐश्वर्याची पूजा करू लागतो. याउलट परमार्थ देवबुद्धी वाढवितो. राजस आणि तामस भावांऐवजी सात्विक भावांची वृद्धी करतो. पुढे पुढे ती वृद्धी इतकी होते की प्रपंच रामरूप होऊन जातो! दया, क्षमा, शांती यांचीच पूजा तेथे सुरू होते.

प्रापंचिकाना भगवंत हवा असेल तर त्यांचा प्रपंच हळूहळू परमार्थरूप झाला पाहिजे. येथे कर्ता, भोक्ता एक श्रीराम अशी भावना दृढ झाली पाहिजे. असा रामरूप प्रपंच कसा होईल या मुमुक्षूच्या प्रश्नास नामयोगी श्रीगोंदवलेकर महाराज उत्तर देतात. ते म्हणतात, "भाकरी करताना तिच्या पिठात मीठ केवढे घालावे? तर केवळ चवीपुरते! मिठामुळे भाकरीस चव येते म्हणून कोणी मिठाची भाकरी करते का? म्हणून परमार्थाला चव येईल एवढाच प्रपंच आपण करावा. म्हणजे त्याचा व्याप कमीत कमी असावा. म्हणजे राम भेटेल."

वस्तुतः रामास शोधण्यास कोठे बाहेर जावे लागत नाही. तो आपल्या अंतःकरणातच असतो. मात्र तो निद्रितावस्थेत असतो. त्याला जागृत करावे लागते. हेच आपले काम. किंबहुना हीच आपली नैसर्गिक गरज तिच्या पोटी आपले सर्व व्यवहार चालतात. परंतु त्यांचे स्वरूप वाट चुकलेल्या वाटसरूप्रमाणे असते. ती वाट सापडली की परमार्थरूप प्रवास आनंददायी होतो.

स्त्रीच्या अंतःकरणात वात्सल्यभाव जन्मतःच असतो. बीजरूपाने असतो. अपत्यप्राप्तीमुळे तो तीव्रतम होतो. अपत्यास स्नान घालणे, भरविणे, खेळविणे, त्याची अंगीटोपडी शिवणे — यावरच तिचे सर्व जीवन केंद्रीत होते. जणू लोकराच्या गुंड्याप्रमाणे तिचे जीवन आपल्या अपत्याभोवती गुरफटते! बाळ रडण्याचा अवकाश, हातातील शंभर कामे टाकून ती आपल्या बाळाकडे धावते. फार काय, तिची तहान, भूक, करमणूक म्हणजे एकमेव तिचे बाळच! अपत्यच!

हाच कोमल भाव पुढे जीवनप्रवासात विविध रूपांनी नटतो. प्रेम, सेवा, करुणा या रूपांनी विनटतो. भोवती वावरणाऱ्या व्यक्तींपैकी कोणी मातापितरांप्रमाणे वाटतात. कोणी आजोबा-आर्जीप्रमाणे वाटतात. कोणी बंधु भगिनींप्रमाणे वाटतात. कोणी अपत्यांप्रमाणे प्रिय होतात.

श्रीबाबांना आजोबांच्या ठिकाणी पाहाणे आणि आजोबांना श्रीबाबांच्या ठिकाणी पाहाणे हीच या भाववृत्तींची परमावधी. निष्पाप मुले आणि भोळे भाविक या वृत्तीचे होत. ते श्रीबाबांच्या मूर्तीच्या गळी पडतात. चरणाला मिठी घालतात. हसतात.

निर्गुणाचे उपासक त्यांना श्रीबाबा म्हणतात "माझ्या लेकरा, ऊठ. तुला काय हवे सांग ते मी तुला देईन.

—: साई महिमा :—

एक आहे छोटे गांव
शिर्डी आहे त्याचे नांव
शिर्डी आहे पवित्र देवस्थान
तेथे जाता हरपते देहभान
ठेवा श्रद्धा मनीच्या गाभा
दुःख हरती साईबाबा
हृदय मंदिरात ठेवा भक्ती
नयनी दिसेल साईमूर्ती
पठण करा तुम्ही साईगाथा
ठेवा साई चरणी माथा
साई बोल हे श्रद्धा सबुरी
प्रत्यय येईल तुम्हा खरोखरी
साईच्या उदीचा महिमा थोर
जाणून घ्या तुम्ही सत्वर
करा जप हो साई-साई
नाही पडणार कमी काही
साई दर्शन घ्या झडकरी
सर्व सुखाचे व्हा मानकरी
साई ठायी नाही भेद
असो चिरंतर आशिर्वाद

— सौ. वसुधा गानू

एन. १०/५, गणपती निवास,
बांगुर नगर, गौरेगाव.

श्री साईनाथांचा शरणार्थी — १५

लेखक : ब्रह्मीभूत स्वामी साईशरणानंद
अनुवादक : वि.बा. खेर

शाळेतला रजा पडल्यानंतर जहांगीर गुलाबभाई व बिलीमोरिया या सॉलिसिटर पेढीचे भागीदार गुलाबभाई यांना भेटलो असता त्यांनी जहांगीर सॉलिसिटर यांच्या ताकिदीस न जुमानता मला हायकोर्टकडे अर्ज करण्यास सांगितले. म्हणून नवसारीला जाऊन हेडमास्तरला रजेनंतर शाळा उघडताच माझा नोकरी सोडण्याचा इरादा सांगितला. थोड्या आडकाठीनंतर माझ्या जागी नवीन शिक्षक मिळताच मला त्यांनी मोकळे केले. नंतर मुंबईला जाऊन गुलाबभाईंच्या सल्ल्याप्रमाणे अर्ज तयार करून तो मी जहांगीर सॉलिसिटरना दाखविला. ते म्हणाले, "जरूर अर्ज करा परंतु दोन वर्षांचा खंड पडूनही पहिली भरलेली टर्म धरण्यात येते अशी एकही केस आजवर हायकोर्टच्या इतिहासात झाली नाही. जहांगीर अर्ज पुढे पाठविण्यास तयार झाल्यामुळे अर्ज टाईप करवून पेढीमार्फत तो हायकोर्टकडे पाठविला. काही दिवसांनी प्रोथनोटरीने मला भेटिस बोलावले. मला पाहून त्यांची खात्री झाली की माझी गैरहजेरी माझ्या बिघडलेल्या तबियतीमुळे असली पाहिजे. त्यांनी हायकोर्टच्या सरन्यायाधीशांकडे माझ्या अर्जाची शिफारस केली व माझी तेरा महिन्यांची उमेदवारी गणण्यात येऊन उरलेली फक्त अकरा महिन्यांची उमेदवारी मी पुरी करावी असा हुकूम सरन्यायाधीशांनी केला. हा हुकूम जहांगीरजीना दाखविल्यावर त्यांनी मला उरलेली टर्म भरण्याची परवानगी दिली. म्हणून मी बाकीची टर्म भरून सॉलिसिटरच्या परीक्षेच्या अभ्यासाला सुरुवात केली.

याच सुमारास राधाकृष्ण आईने शिरडीतील माझ्याकडे असलेल्या भाड्याच्या जागेची मागणी केली. ती मला म्हणाली "तू शिरडीला येशील तेव्हा माझे घर आहेच, तेव्हा तू उगीच भाडे कशाला भरतोस? शिवाय बाबांच्यासाठी असलेले सामान ठेवण्यासाठी सध्याची जागा कमी पडते. तुझी जागा आम्हाला मिळाल्यास आमची जागा मोठी होईल." मी होकार दिला, त्यासंबंधी तात्या पाटलांना बोललो व नंतर त्या जागेचा कब्जा राधाकृष्णआईस मिळाला. त्या योगे तिची एकांतात गुप्त मंत्र व साधना करण्यासाठी चांगली सोय झाली.

डिसेंबरमध्ये शिरडीत मी राधाकृष्ण आईकडे मुक्काम केला. माझी छेटी बहीण मला पहाटे हाक मारून उठवे तसेच राधाकृष्णआई सुद्धा "वामन्या उठ, चहा झाला तयार, सहा वाजले," अशा शब्दांनी मला जागा करीत असे. माझ्या घरी काय पद्धत आहे ती मी तिला सांगितल्याशिवाय तिने माझी संवय जाणली व मी दोन तीन दिवस शिरडीत राहलो. त्या दरम्यान रोज ठीक सहा वाजता माझ्या धाकट्या बहिणीचे शब्द उच्चारून मला उठवे. मुंबई-शिरडीत केवढे अंतर! परंतु माझ्या घराचा व्यवहार अचुक जाणून तसेच माझे अतिथ्य करावे ही सामान्य कोटीची शक्ति नव्हे. असे तिचे अनेक अनुभव मला आले. साहजिकच माझे मस्तक सदैव तिच्या चरणी नमलेले असे.

लोकमान्य टिळकांचे गीतारहस्य या सुमारास प्रसिद्ध झाले ते मागवून मी वाचू लागले. ते वाचताना अनेक गूढ प्रश्न उद्भवत आणि असा काही प्रश्न डोक्यात असताना मी राधाकृष्णआईकडे गेल्यास ती काही सामान्य व्यवहाराची गोष्ट बोलून माझ्या न सुटणाऱ्या प्रश्नाचे उत्तर मला मिळे. कित्येकदा तिच्याकडे जाऊन उभे राहिल्यास आपोआप उत्तर स्फुरे. राधाकृष्णआईच्या शब्दद्वारा अथवा आपोआप प्रश्नाचा उकल होई. त्या अगोव खोलीत विजेसारखे तेज चमके. आता मला समजते की या प्रकारे बाबा दिव्य रूपाने येऊन माझ्या प्रश्नाचे उत्तर देत.

या काळी माझे जेवढे आध्यात्मासंबंधी वाचन झाले होते त्यावरून व काकासाहेब दीक्षित, नानासाहेब चांदोरकर व दुसऱ्या विद्वानांच्या समागमाने माझे निश्चित मत झाले की तत्वज्ञानात शंकराचार्यांचे अद्वैत दर्शन हेच ग्राह्य व निर्दोष आहे, बाकीच्या सर्व दर्शनात काही तरी उणीवा असल्यामुळे ती ग्राह्य नाहीत. मणिभाई नमुभाईचे सिद्धांतसुद्धा या वेळी मी नीट वाचून काढले. त्यांची 'भगवद्गीता' पण वाचली. त्यावरून अद्वैत मत श्रेष्ठ आहे असे मी मानत असे. पूजा-अर्चा-तिलक वगैरे रामानुजांची विन्हे पाहून भक्ति फक्त द्वैतातच आहे असा चिंतात संशय असे. कदाचित मला कोणीतरी द्वैतसंप्रदायात जखडून टाकेल अशी धास्ती त्याकाळी मला असे. राधाकृष्णआईची भक्ती, चावडीसमयी सर्वांना तिलक लावण्याची तिची रीत पाहून ही अद्वैतपंथी नसून विशिष्टद्वैती किंवा ब्रह्मभसंप्रदायी असावी असे वाटले. सर्व संतांचे भक्तिरसाने ओथंबलेले ग्रंथ वाचे तेव्हा पण अशीच शंका येई. ज्ञानेश्वर महाराजांसारख्या विषयी सुद्धा मी साशंक असे. नंतर अमृतानुभव वरील शिवाची टिका मी वाचली. ज्ञानेश्वरांचे गुरु निवृत्तिनाथ यांची गुरुपरंपरा पाहून हा संशय कित्येक अंशी दूर झाला. बाबांचे कडक वैराग्य, सर्वज्ञता, अनुद्वेगकर सत्य व प्रिय वचन, येणाऱ्या जाणाऱ्यांच्या कल्याणाची चिंता, आर्त भक्तांसाठी कष्ट सहन करून दुःख टाळण्याचा त्यांचा नित्य स्वभाव बघून मी त्यांना साकार ईश्वर लेखत असे. बाबा स्वतः 'अल्ला मालिक अल्लासे कोई बडा नहीं. गरीबोंका अल्ला वाली. करेल तो भरेल. स्वर्ग नरक काही आहे,' वगैरे म्हणत. त्यांचे एकही वचन मला मिथ्या वाटले नाही. त्यांनी हसत हसत सांगितलेली गोष्ट खरीच होई. त्यामुळे त्यांच्याविषयी वाटले की जो मार्ग ते दाखवतील तो सत्यच असेल व त्याच रीतीने मला ईश्वर साक्षात्कार होईल. तरीही त्यांच्या प्रार्थना लोकांना नामस्मरणाचा उपदेश करताना वारंवार काही चांगले केले अथवा चांगले घडले तर ते म्हणत हे तर ईश्वराने केले. यावरून बाबांचे प्रबोधन द्वैत आहे की अद्वैत अशा प्रकारची शंका माझ्यासमोर उभी राहली तेव्हा बाबांनी मला सेवेसाठी राधाकृष्णआईकडे पाठविले त्यावेळी एकदा तिने स्वतःचा इतिहास सांगून 'शाळा' शब्द वापरला ती म्हणाली,

"साईबाबांचे नाव मी विधवा झाल्यानंतर ऐकले. माझा विवाह झाल्यावर तीनचार किंवा आठ दिवसांतच मी विधवा झाले. नंतर मी माझ्या मामाकडे रहात असे. ते पंढरपुरात वकिली करत. मी धार्मिक ग्रंथ वाचे, भजन-पूजनात वेळ खर्च करी आणि

दुपारी गर्दी नसे तेव्हा देवाच्या दर्शनाला जात असे. बाबांचे नाव ऐकल्यानंतर त्यांची भक्ति करू लागले. त्या काळी मी खूप खाई व पोट फुगून तडस लागे तेव्हा 'साईबाबा, साईबाबा' नावाने पुकार करी व जमीनीवर लोळे. एका रात्री मला काही स्वप्न पडले व माझे वैराग्य जागृत झाले. उठल्यावर माझ्या शरीरावरचे दागिने उतरून मी इकडे तिकडे फेकले व घर सोडण्याची तयारी केली. सर्वांनी मला पुष्कळ समजावले परंतु मी माझ्या निश्चयापासून ढळले नाही. नेसत्या वस्त्राने मी घराबाहेर पडले व चारी धामांची यात्रा अयाचित व्रत पाळून केली. क्वचित प्रसंगी खायला मिळत नसे तेव्हा शेण खाऊन मी मनाचे समाधान करी. पैशाला शिवत नसे. दान करू इच्छिणाऱ्याला तिकिट काढून देण्यास सांगे. पांडुरंगाने हे कठीण व्रत माझ्याकडून पाळवून चारी धामांची यात्रा करून घेतली. नंतर येथे आले व बाबांसमोर तुकारामाचे अभंग गाऊ लागले. त्या काळी बाबांच्या लेंडीला जाणाऱ्या रस्त्याची तसेच चावडीची साफसफाई बाबांचा एक परम भक्त नेवासकर करी. नेवासकरांचे साफसफाईचे काम मी हळूहळू हाती घेतले व त्यांचा मृत्यू झाल्यावर मी एकटीच ते काम करू लागले. ग्रामस्थ जायच्या वाटेवर रस्त्याच्या बाजूला शौचाला बसत, मुलांना बसवत, कचरा टाकत, ती सर्व घाण मी नेवासकरांप्रमाणे साफ करी. मी शाळेत राही. तेथे तुलसी लावल्यामुळे त्या जागेला शाळा अथवा वृंदावन या नावाने लोक ओळखत. मी बाबांसमोर जात नसे. पण दुरून ही साफसफाई करे. एकदा मी खूपच आजारी झाले. थंडीने ताप आला व अशक्तपणा येऊन मी झोपले होते तेव्हा बाबा तेथे आले व माझ्या कपाळाला उदी लावून 'एवढी मेहनत करू नये. आता आराम करा, वगैरे म्हणाले.'

या नेवासकरांचे जीवन अत्यंत बोधप्रद आहे. ते बाबांचे अनन्य शरणार्थी होते. त्यांच्या शेतात जे पीक निघे ते सर्व गाडीत भरून शिरडीला घेऊन येत व त्यातील जेवढे धान्य बाबा त्यांना देत ते आपल्या घरी घेऊन जात. घरी पत्नीला, मुलाबाळांना कपडेलते जे करायचे ते सर्व बाबांच्या आज्ञेनुसार करीत. पुढे एकदा सर्व सोडून ते शिरडीला आले परंतु बाबांच्या सांगण्यावरून घरी परतले. शेवटी शेवटी त्यांनी अन्नपाणी वर्ज केले. बाबांनी पाठविलेला भाकरीचा प्रसाद तेवढाच ते खात व बाबांच्या चरणाचे तीर्थच पाण्याऐवजी पीत. अंतकाली भगवद्गीतेतील आठव्या अध्यायातील १३ व्या श्लोकात 'ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहरन्मामनुस्मरन्' या पंक्तीत सांगितल्याप्रमाणे देह ठेवून ते परम गति पावले. धन्य ते जीवन.

एकदा बोलता बोलता राधाकृष्णआई म्हणाली, "तू बाबांची खरी नकल आहेस" त्याने मला संतोष झाला नाही. मला विचार आला की नकल असण्यात काय पुरुषार्थ, आपण तर अस्सल असले पाहिजे. अंतर्साक्षी राधाकृष्ण आई लगेच म्हणाली, "आपण सर्व त्यांची नकलच आहो. अस्सल तर तेच (बाबाच) आहेत."

(क्रमशः)

“साक्षात्कारी स्वप्ने”

— श्रीमती ताराबाई ह. मांजरेका
झरीहर भैय्याची चाळ, कोलडोंगरी
सहार रोड, गल्ली नं. १
अंधेरी (पूर्व), मुंबई-४०० ०६९.

मी गेली ११ वर्षे प्रकाशनंद आयुर्वेद हॉस्पिटलमध्ये मसाजीस्ट नर्स म्हणून काम करीत आहे. त्यापूर्वी माझा मोठा मुलगा बांद्रा कॉलेजमधून घरी येते वेळी रेल्वे अपघातात देवाघरी गेला. आता मला २ मुलगे व १ मुलगी आहे. मुलाला देवाघरी जाऊन १ वर्षे व्हायच्या आत माझे पती बहारीन येथे कामासाठी गेले असता स्वर्गवासी झाले. त्यामुळे मी खूप खचून गेले होते. पण त्यानंतर हिंमत करून मी मसाजचा कोर्स केला व वरील हॉस्पिटलमध्ये काम करू लागले. पण १ वर्षानंतर आम्हाला कामावरून कमी करण्याची परिस्थिती निर्माण झाली. तेव्हा मी दुःखाने वेडीपिशी झाले. कारण मुलं लहान होती. त्यांचे शिक्षण व्हायचे होते. मी रात्रंदिवस मनात चिंतन करू लागले.

अशीच चिंतेत एके रात्री झोपले असता मला अद्भूत व आनंदाचे स्वप्न पडले. सकाळची वेळ, मी रस्त्याने रडत रडत चालले आहे. पूर्व दिशेने भगवी कफनी घातलेला, चोहोबाजूला प्रकाशाचे वलय असलेला, हातात कमंडलू व खाकेत झोळी असलेला एक फकीर येत होता. मी त्याच्याकडे दुर्लक्ष करून पुढे चालले आहे. पण त्यानेच मला थांबविले व हिंदीत म्हणाला “बेटी क्यूं रो रही है” मी म्हटले “तुम्हे क्या करना है? मेरी चिंता मुझे है” तेव्हा तो फकीर म्हणाला “जा बेटी घर जा मुझे सब मालूम है। पीपलके पेडके निचे हनुमान है उसे तेल डाल दे जा तेरी सब चिंता मीट जायेगी।” स्वप्न संपले. तो फकीर म्हणजे प्रत्यक्ष साईबाबाच होते. त्यानंतर एके दिवशी हॉस्पिटलच्या विश्वस्तानी मला बोलावून सांगितले की, हॉस्पिटलमधील आतील विभाग बंद करून ओ.पी.डी. चालू ठेवण्याचा त्यांनी निर्णय केला आहे, व त्यात मसाज स्टिमबाथ डिपार्टमेंट चालू ठेवण्याचा विचार पक्का केला आहे. तेव्हा माझ्या व्यतिरिक्त मला हव्या त्या व्यक्तीस मी मदतनीस म्हणून घेऊ शकते. तेव्हा मी वॉर्ड बॉयजमधल्या एका वृद्ध इसमाला निवडून दिले व तो आताही माझ्याबरोबर काम करतो. अशाप्रकारे माझी नोकरी स्थिर राहिली. मुलेही मोठी होऊन, मोठा मुलगा रंजन हा म्युनिसिपालटी वर्कशॉपमध्ये मॅकेनिकल स्टाफ आहे. दुसरी मुलगी छाया के.इ.एम. हॉस्पिटलमध्ये नर्सिंग करत आहे व धाकटा प्रेमनाथ १२ वीत आहे. अशा तऱ्हेने साईनी आपले वचन पूर्ण केले.

त्यानंतरचे स्वप्न म्हणजे, तोपर्यंत आम्ही शिरडीला गेलो नव्हतो. पण जेव्हा माझे पती देवास प्रिय झाले व नंतर वरील स्वप्नाप्रमाणे साईनी वचन पूर्ण केले. तेव्हा शिरडीला जाऊन त्यांचे प्रत्यक्ष दर्शन घेण्याची तीव्र इच्छा निर्माण झाली. पण पैशाची टंचाई तीन मुले व मी मिळून चौघांचा खर्च करण्याची त्यावेळी माझी ऐपत नव्हती. पण मनाने साईदर्शनाचा ध्यास घेतला होता. एके रात्री स्वप्न पडले की, आम्ही सर्व शिरडीला गेलो

आहोत व समाधीमंदिरात प्रवेश केला तोच साई महाराज समाधीच्या खालच्या पायरीवर उभे राहून स्वतः "या" या" म्हणून आमचे स्वागत करत होते. हे स्वप्न पाहून मी शिर्डीला जायचा विचार पक्का केला, व माझे सोन्याचे मंगळसूत्र जे माझ्या कामाचे नव्हते ते गहाण ठेवून मी सर्वांना घेऊन शिर्डीला गेले व सांगायची विशेष गोष्ट म्हणजे स्वप्नातील समाधीमंदिरात व प्रत्यक्ष मंदिरात काहीच फरक नव्हता. साईचे डोळे भरून दर्शन घेऊन माझे जीवन कृतार्थ झाले. त्यानंतर दरवर्षी मी शिर्डीला जाते व बाबांचे अमाप आशिर्वाद घेऊन येते. शिर्डी सोडताना मला माहेर सोडल्यासारखे वाटते मी रडत यायला निघते. तेव्हा मुलं मला बघतच रहातात. शिर्डी पाहिल्यानंतर मी पंढरपूर, गाणगापूर, तुळजापूर, सर्वत्र जाऊन दर्शन घेऊन आले व गेल्या महिन्यातच मी काशी, प्रयाग, अयोध्या व हरीद्वारला जाऊन आले. ही सर्व साईबाबांची कृपा आहे. तसेच यात लिहिण्यासारखे विशेष म्हणजे प्रयागला जाण्याच्या २ वर्षापूर्वी मला स्वप्न पडले होते. त्यात श्री. हनुमंतानी मला स्वतःच्या खांद्यावरून सर्व डोंगरातून फिरवून मोठमोठी देवळे दाखविली होती आणि आता मी सध्या जी देवळे अयोध्या, काशीला पाहून आले ती अगदी तशीच तशीच होती. संकटमोचतनेच (हनुमान) दर्शन घेऊन व रामजन्मस्थान पाहून मी जीवनात धन्य झाले.

असेच एका स्वप्नात श्रीराम प्रभू व साईबाबा दोघे माझ्या घरात आजूबाजूला बसले आहेत. मी साईबाबांना शेंडीवाला नारळ दिला. साईनी लगेच मला बिनशेंडीचा नारळ परत केला. साईनी मला विचारले तुला काय पाहिजे? मी म्हणाले, आता मला कसलीच अभिलाषा नाही मी तृप्त झाले आहे. पण तुम्ही मला आपल्या हृदयात ठेऊन घ्या व कधीच अंतर देऊ नका. त्याप्रमाणे सद्गुरूनी मला आपल्या छातीशी घट्ट कवटाळले. तेव्हा खरोखरच श्वास कोंडल्यामुळे मी जागी झाले. तो अनुभव अक्षरशः खरोखर वाटत होता. माझ्याप्रमाणेच सर्व साईभक्तांवर त्यांची अशीच कृपादृष्टी राहो.

आरती श्री साईची

जय जय आरती साईनाथा ॥१०॥
 तूचि ब्रम्हा सृष्टी निर्मित। विष्णुरूपे पोषिसी जगता
 त्रिपुरांतक तू सृष्टिहर्ता। तूचि देवाधिदेव साईनाथा ॥१॥
 कलियुग साईरूपात। प्रकटुनी जगा उद्धरीत
 तूच भक्तजनात। शिर्डीनिवासी साईनाथा ॥२॥
 विश्वरूपे तूचि नटलासी। चित्तरूपे जीवांत राहसी ॥
 देसी आनंद सुनंदासी। सच्चिदानंद साईनाथा ॥३॥

— डॉ. सुनंदा कुलकर्णी
 १/वसंतबहार, नामदेव वाडीसमोर,
 नौपाडा, ठाणे.

श्री. खापडें यांची शिरडी दैनंदिनी

अनुवादक - साईनंद

शुक्रवार दिनांक २९-१२-१९११

मी आज उशिरा उठलो व नंतर श्री. नाटेकर यांचेबरोबर बोलत बसलो. त्यांना आम्ही 'हंसा' आणि 'स्वामी' या नावाने हाक मारीत असू. यामुळे मी माझी सकाळची प्रार्थना इ. आटपू शकलो नाही आणि साई महाराजांना ते बाहेर पडल्यावर वेळेवर मी पाहू शकलो नाही. ते मशिदीत परतले तेव्हा मी त्यांचे दर्शन घेतले. हंसा माझे बरोबर होता. साई महाराज चांगल्या मनस्थितीत होते त्यांनी एक सूचनात्मक गोष्ट सांगावयास सुरुवात केली खरी पण एवढ्यात त्रिंबकराव ज्यांना आम्ही 'मारुती' म्हणतो ते दुर्दैवाने कडमडले. अगदी मूर्खपणाने आणि मग साईमहाराजांनी विषयाचा रोख बदलला. ते म्हणाले, एक तरुण होता. तो भुकेलेला होता त्याला जे दिसेल ते हवे हवेसे वाटे. एकदा तो तरुण हिंडता हिंडता साई साहेबांच्या वडीलांच्या घरी गेला तिथे त्याचे स्वागत होऊन त्याला जे हवे हवे ते सारे काही देण्यात आले. त्या तरुण मुलाने काही काळ तिथे घालविला तो लड्डु झाला. त्याने तिथे काही वस्तू गोळा केल्या. दागदागिने चोरले आणि त्या सर्व वस्तूंचे एक गाठोडे करून तो जिथून आला होता त्या ठिकाणी परत जाण्याची इच्छा त्याने प्रदर्शित केली. वास्तविक खरोखरच तो तिथेच जन्मला होता आणि साईबाबांच्या वडीलांच्या घराशी संबंधित होता. पण हे त्याला माहित नव्हते. त्या मुलाने ते गाठोडे रस्त्यावर येऊन एका कोपऱ्यात आडोशाला ठेवले. परंतु तो प्रत्यक्ष निघण्यापूर्वीच ते सारे काही त्यापूर्वीच दिसण्यात आले. म्हणून त्याला निघावयास उशीर झाला. इतक्यात दरम्यानच्या वेळात काही चोरांनी ते गाठोडे उघडून त्यातील दागिने पळविले. तो आता एवढ्यात निघणार तोच त्या चोरांनी पलायन केल्यामुळे तो त्यांना पकडू शकला नाही. म्हणून तो पुन्हा घरात आला. आणखीन दागिने गोळा केले आणि प्रत्यक्षच ते घेऊन निघाला. पण रस्त्यात त्या लोकांनी चोरी करून आणलेल्या त्या दागिन्यांच्या संशयामुळे त्याला पकडून ठेवले. अगदी याच वेळी या गोष्टीला निराळे वळण लागले आणि ती थोडक्यात आटोपली पण!

दुपारच्या आरतीहून आल्यावर मी हंसाला मजबरोबर त्याचेही भोजन घेण्याची विनंती केली, व ती त्याने मान्य केली. माझे निमंत्रण त्याने स्विकारले. तो एक अतिशय साधा माणूस आहे. भोजनानंतर आपल्या हिमालयातील प्रवासाची हकीगत तो सांगू लागला. आपण मानस सरोवराला कशी भेट दिली. तिथे 'गाईले जाणारे' उपनिषदांचे स्वर आपण कसे काय ऐकले. पावलांच्या ठशावरून आपण पुढील वाटचाल कशी केली. एका गुहेत कसे काय जाऊन पोचले नि तिथे महात्म्यांचे दर्शन कसे काय झाले. तो महात्मा लो. टिळकांना त्या दिवशी मुंबईत झालेल्या अटकेच्या आरोपाबद्दल काय काय बोलला, त्या महात्म्याने आपल्या बंधूची (आपल्या बरोबरीच्या वयस्क विद्यार्थ्यांची) ओळख कशी करून दिली, सरतेशेवटी तो आपल्या गुरुला कसा काय भेटला नि 'कृतार्थ' झाला.

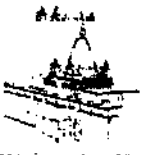
नंतर आम्ही साईबाबांकडे गेलो आणि मशिदीत त्यांचे दर्शन घेतले. त्यांनी मला आज दुपारी निरोप पाठवून सांगितले की तुला आणखीन दोन महिने येथेच रहावे लागणार आहे. त्यांनी पाठविलेला निरोप तो दुपारीच पक्का करून घेतला आणि म्हणाले की आपल्या 'उदीत' फार मोठे आध्यात्मिक गुणधर्म आहेत. ते माझ्या पत्नीला म्हणाले एकदा एक राज्यपाल थाला घेऊन आले. साई महाराजांची व त्यांची झोंबाझोंबी झाली त्यामधे त्यांनी त्यांना बाहेर हाकलले शेवटी त्यांची व गव्हर्नरांची तडजोड झाली. ती भाषा मोठी अलंकारिक होती व समजण्यासही काहीशी कठीण होती.

सायंकाळी आम्ही शेजारतीला हजर होतो. तेथून परतल्यावर भीष्मांचे भजन व दीक्षितांच्या रामायणाचे कार्यक्रम एकले.

शनिवार ता. ३०-१२-१९११

मी सकाळी उठलो. प्रार्थना केली व त्यानंतर दोन पत्रे लिहीली. एक माझा मुलगा बाबा याला. व दुसरे भाऊ दुराणा यांना. आपण आता आणखीन दोन महिने येऊ शकणार नाही असे त्यांना कळविले. श्री. नाटेकर राधाकृष्णा आईकडे गेले. पण ती कुठतरी त्यावेळी बाहेर गेली होती म्हणे. तेव्हा ते तिथेच बसून राहिले ते कमालीचे शांत होते. त्यांनी आपला संपूर्ण दिवस तिथेच घालविला. सकाळी मी रामायण वाचले आणि दुपारी भागवत एकले आणि सायंकाळ होण्यापूर्वी साई महाराजांचे दर्शनास गेलो. त्यांनी मला चांगल्या रितीने वागविले. माझ्या नावाने त्यांनी हाक मारली आणि एक छोटीशी गोष्ट सबुरीच्या पुष्टी दाखल जोर देऊन सांगितली.

ते म्हणाले, आपण औरंगाबाद येथे गेलो होतो. आपल्या तिथल्या फेरीत आपण एक फकीर मशिदीत बसलेला पाहिला. त्याच्या लगतच एक उंचच उंच चिंचेचे झाड होते. तो फकीर प्रथम त्यांना मशिदीत प्रवेश करू देईना पण मग शेवटी त्यांना तिथे उतरण्यास मान्यता दिली. तो फकीर तिथे एका चतकोर भाकरीच्या तुकड्यावर राहिलेला होता. तो तुकडा त्याला एक म्हातारी बाई दररोज दुपारी आणून घालत असे. साईमहाराजांनी केवळ त्याचेसाठी भिक्षा मागायला सुरुवात केली. बारा वर्षे असे करून त्यांनी त्याला भरपूर खाऊपिऊ घातले आणि मग त्यांनी तेथून निघण्याचा विचार केला. त्या म्हाताऱ्या फकीराचे डोळ्यात त्यावेळी अश्रू उभे राहिले. तेव्हा त्याचे त्यांनी मृदू शब्दात सांत्वन केले. पुन्हा साई महाराजांनी नंतर चार वर्षांनी तिथे भेट दिली आणि त्या फकीराचे तिथे ठीक चालले आहे हे पाहिले. काही वर्षापूर्वी तो फकीर शिरडीस आला आणि चावडीत राहिला. आईच्या निष्ठेने तो फकीर श्री साईबाबांची काळजी घेऊ लागला. बाबा जे काही म्हणाले त्यावरून मी असा तर्क केला की बाबा औरंगाबादच्या या फकीराची काळजी वहाण्याकरिता बारा वर्षे औरंगाबादेस होते आणि मग त्यांनीच पूर्णपणे त्याला आध्यात्मिक क्षेत्रात आणले. रात्री भीष्मांचे भजन आणि दीक्षितांच्या रामायणाचे कार्यक्रम होता. नाटेकर तिथे होते त्यांनीही एक अध्याय वाचला.

रविवार दि. ३१-१२-१९९१

आज मी सकाळी फार लौकर उठलो. प्रार्थना केली आणि व्हरांड्यात येरझारा घालीत होतो तोच हंसा खालच्या तळ मजल्यावरून म्हणाले, आपल्याला रात्री झोपच मुळी लागली नाही आणि म्हणून फिरत फिरत खंडोबाच्या देवळात गेलो, आणि मग तेथून राधाकृष्ण आईच्या घरी तिथे तिची प्रार्थना ऐकायला मिळेल या आशेने गेलो. पण घरात कुणीच नसल्याची चाहूल लागली. तेव्हा ते गावाच्या फाटकापर्यंतच जाऊन माघारी आले. नंतर ते पुन्हा राधाकृष्ण आईच्या घरी जाऊन तिला भेटून आले. तिने कृपाळू होऊन त्यांना मदत केली. नंतर त्यांनी स्नान उरकले, प्रार्थना केली आणि राधाकृष्ण आईकडे बाबांनी जो प्रसाद पाठविला होता त्यातील प्रसाद खाऊन न्याहारी केली. त्याचेशी बोलता बोलता मी उभा राहिलो. तो ते राधाकृष्ण आईकडे जातो म्हणून सांगण्यासाठी गेले. तेव्हा तिने त्यांना प्रसादादाखल धोतर आणि सदऱ्यासाठी कापड दिले. नंतर ते आपल्याबरोबरच्या तीन तरुणांबरोबर मुंबईला परतले. त्यापैकी एकाचे नाव होते रेगे. या सर्व प्रकारामुळे मला माझी नित्याची कामे उरकायला काहीसा वेळच झाला आणि मग न्हावी येऊन बसला होता त्याचेमुळे पुढे आपणखीन उशीर झाला. मी बाबांना बाहेर जातांना पाहिले परंतु त्यांनी आपल्या जवळपास कुणालाच नमन करण्यासाठी सुद्धा जवळ येऊ दिले नाही. नंतर मी मशिदीत गेलो आणि दुपारची आरतीची पुजेची वाट पाहात बसलो. आज आरतीच्या वेळी सर्व पुरुषांना चौथऱ्याच्या खाली उघड्यावर उभे रहावे लागले व संपूर्ण मशिद महिलांसाठी खुली करून ठेवली. ही व्यवस्था फारच छान होती. आरतीनंतर परतल्यावर मी कोपरगावच्या येथे आलेल्या मामलेदार साहेबांबरोबर बोलत बसलो. नंतर डहाणूचे देव मामलेदार आले. आरती पूर्वीच नानासाहेब चांदोरकरही आले होते. आमचे भोजन नित्याप्रमाणे दुपारी २ वाजता झाले. त्यानंतर मी आज आलेली वर्तमानपत्रे वाचत बसलो. संध्याकाळचे सुमारास मी मशिदीत गेलो. परंतु साई महाराजांनी सर्वांना इदी दिली म्हणून मग मी नव्या इमारतीच्या जोत्यावर (पायावर) गोवर्धनदास यांचे बरोबरच्या गुजराथी शास्त्री बरोबर बोलत बसलो. साई महाराजांना ते नित्याप्रमाणे रपेट करण्यासाठी बाहेर पडले तेव्हा व शेजारतीचे वेळी आम्ही वंदन केले. नंतर भीष्मांचा भजनांचा व दीक्षितांचा रामायणाचा कार्यक्रम झाला.

